

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 9 MEI 1930 N° 8

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG

STATIONSWEG 95 TEL. 17283

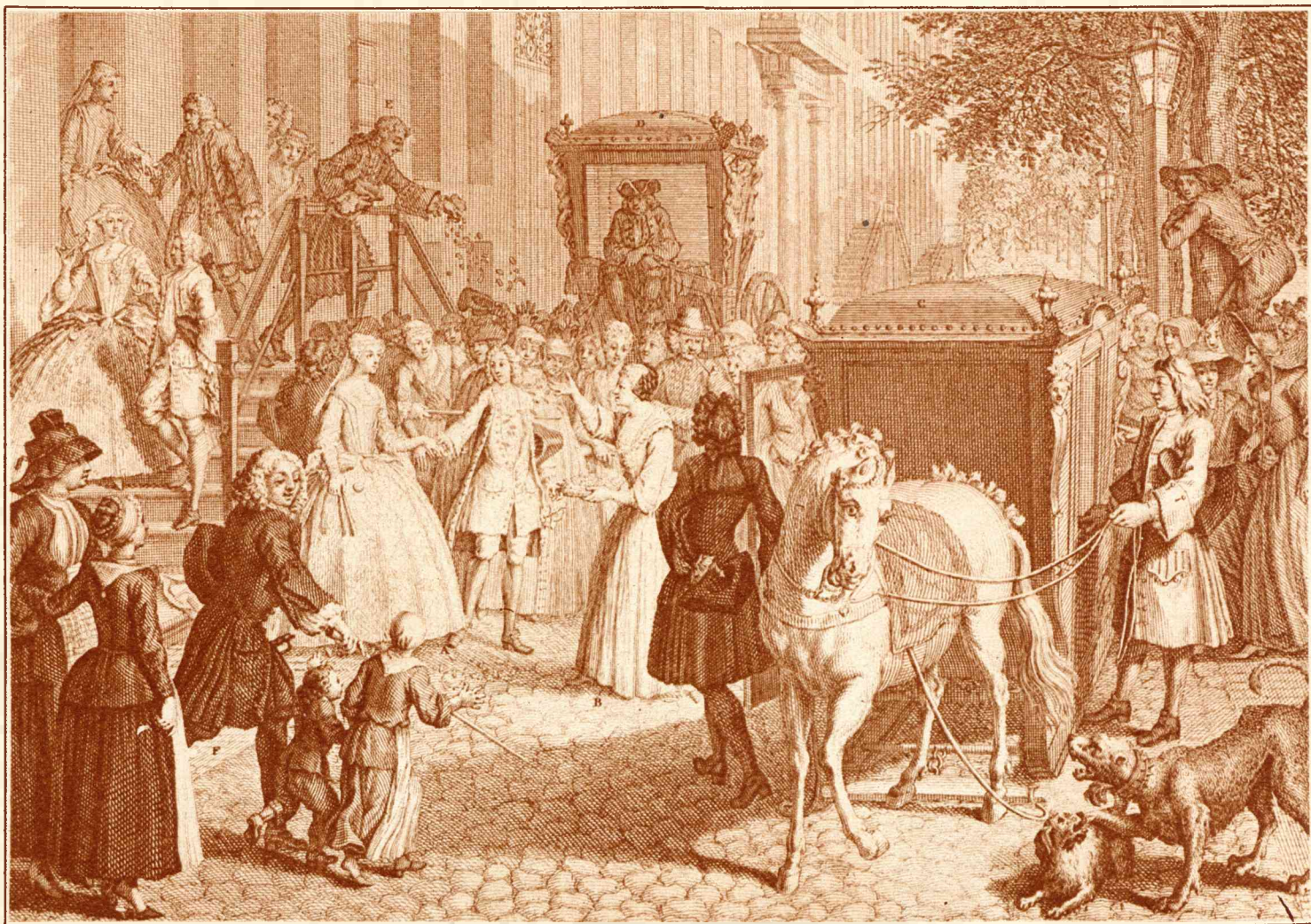
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

Marlene Dietrich, wier portret mij hierboven meergeven, is een der jongere actrices van de Elfa. Kortelings heeft zij echter reeds eene hoofdrol gespeeld met Emil Jannings als partner in de film, De Blaume Engel, die binnenkort ook in onze theaters zal vertoond worden. Joseph Stern-

MARLENE DIETRICH

berg, die destijds in Amerika Jannings' films regisseerde, is naar Duitschland gekomen, om ook van deze rolprent de leiding op zich te nemen. Hij is thans weer naar de nieuwe wereld teruggekeerd, na zich echter eerst van hart en hand der nieuwe, charmanste ster seculier verzekerd te hebben.

Een deftige zeventiend' eeuwse bruidsstoet leverde een fleurig tafereel. Vaak trok het bruidspaar ter kerke in een huwelijkslede, zooals hier op den voorgrond staat. Links voor het bordes geleidt de bruidegom de bruid naar de slede: achter hen dalen de gasten van de trap, terwijl 'n bediende over het hek bruidssuikers onder het publiek strooit. Op den achtergrond een der staatsiekarossen, waarin de familie het jonge paar vergezelt.

Zeventiende-Eeuwsche Bruiloft

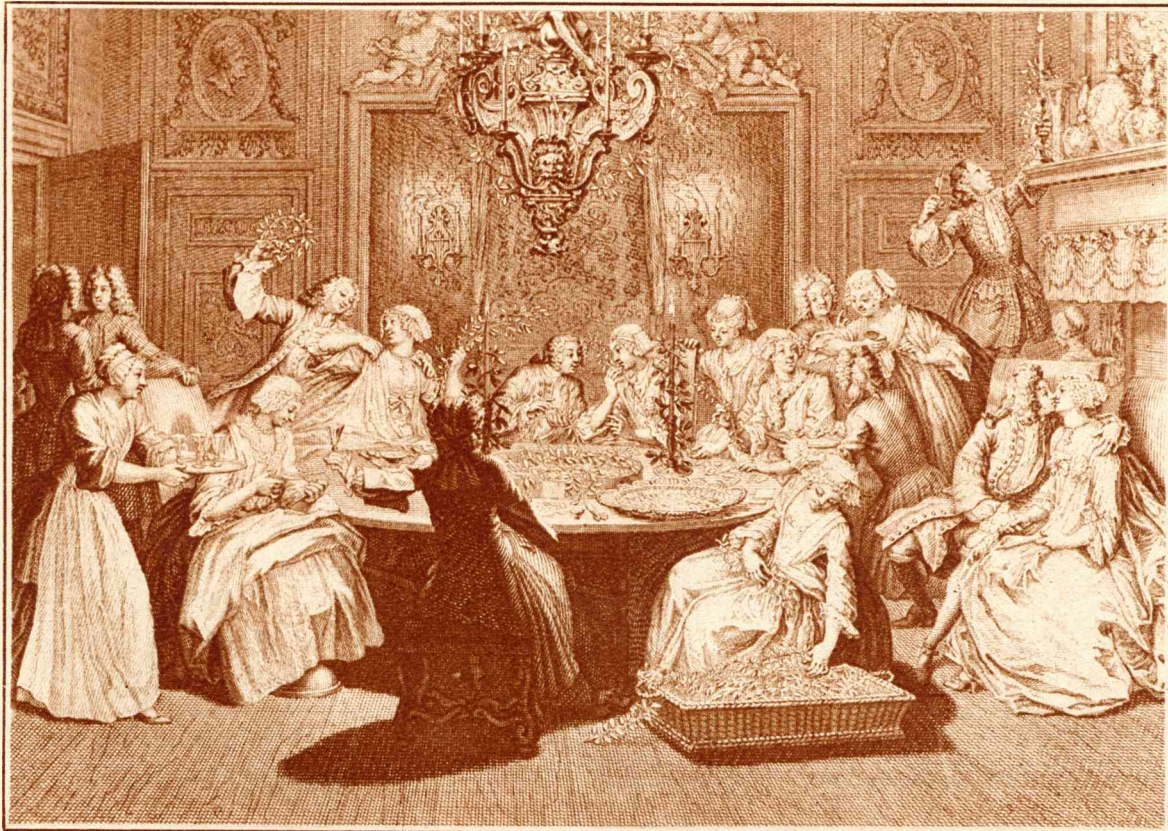
Als de vlindertjes der zeventiende eeuw haar teere wickjes vouwden, en gekozen hadden uit de bonte rij van vroolijke en galante ridders, om haar dartelen zwier te offeren voor veilige huiselijkheid, werd de bruiloft kostelijk gevierd. Constantijn Huygens Sr. vertelt menig aardig staaltje van die zijner liefvallige dochter Suzanna met haar neef Philippe Doublet, heer van Sint Annaland. Hij was een broeder van Constantia, het beminde „nichtje van St. Annaland", dat op haar achttiende jaar, alom gevierd en geliefd, zelfs in hooge gunst bij den Prins, binnen een week tijds overleed. — Het huwelijk vond plaats op 20 April 1660. 's Morgens om negen uur gingen de vaders van bruid en bruidegom in hun statiegewaden den laatste in een open koets afhalen en brachten ze hem naar de Nieuwe Kerk. De vloer was belegd met prachtige tapijten en vóór den preekstoel namen de heeren op deftige zetels plaats. Halverwege de godsdienst-oefening werd de bruid

in
Den Haag

binnengeleid door een jong edelman, op zijn sierlijkst uitgedost! De moeder des bruidegoms volgde aan den arm van Huygens' oudsten zoon, daarachter de tante der bruid, mevrouw van Dorp, geleid door Huygens' tweeden zoon, en dan volgde een stoet familieleden en bruidsjonkers.

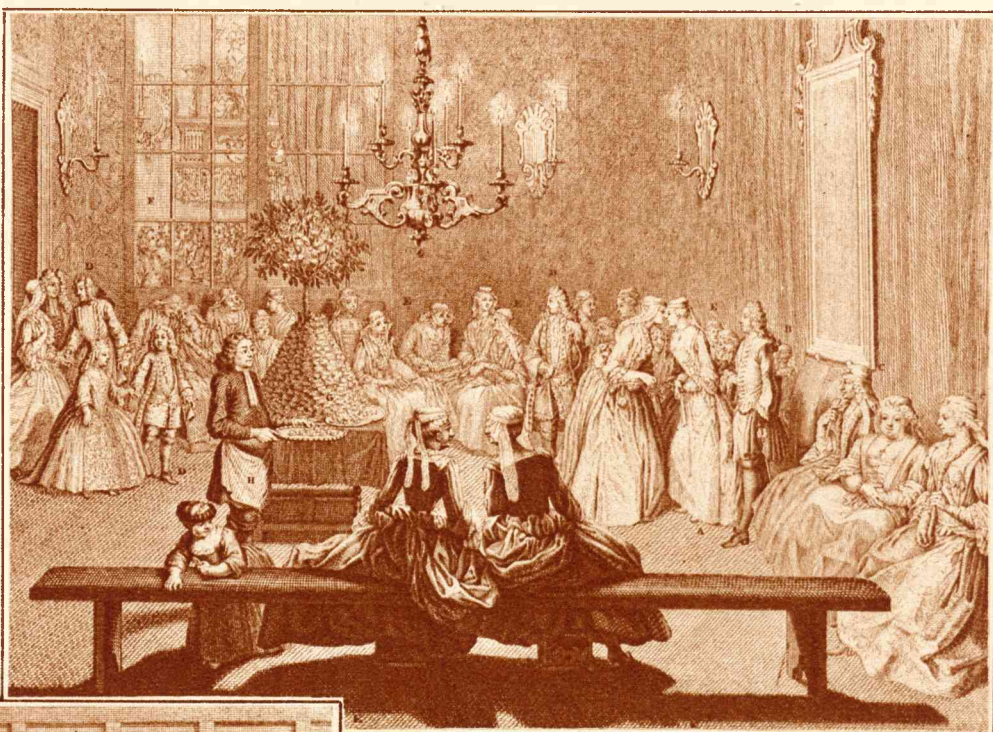
Terwijl de dominee het huwelijk voltrok en het jonge paar, knielend, een gebed uitsprak, klommen alle kerkbezoekers boven op de banken om goed te kunnen zien. De vaders reden met den bruidegom terug, de oudere dames met 't bruidje, terwijl kwistig met bruidssuikers uit de open wagens werd geworpen.

Tegen drie uur begon het diner, waaraan behalve het

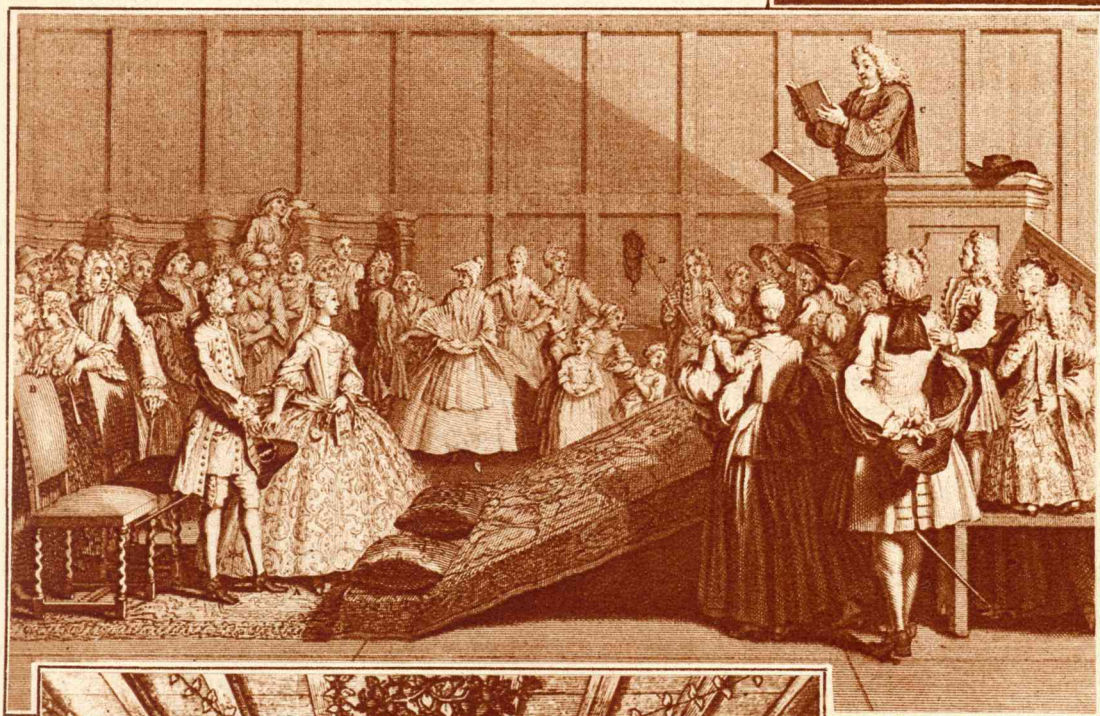
Enkele dagen voor den trouwdag verzamelden zich ten huize der bruid vrienden en vriendinnen van het jonge paar voor het palmknoopen: de bloemversiering voor het bruiloftsfeest werd dan onder uithoudige jolijt gevlochten en gebonden.

Een zeventiend' eeuwse bruidsreceptie. Vóór den spiegel rechts het bruidspaar; op den voorgrond de familie van den bruidegom, rechts op 't achterplan de familie der bruid. In 't midden prijken de confituren, die aan de gasten op den achtergrond en op 't voorplan worden rondgediend. Door de paranympfen (met D gemerkt) worden de gasten aan bruidspaar en familie voorgesteld.

genoemde gezelschap van familieleden nog een tiental gehuwde paren en elf spannetjes jongelui deelnamen. Onder hen bevond zich de fine fleur van den Haag, de Franche gezant, de Thou, David de Marlot, vroegere stalmeester van Maurits, later door Frederik Hendrik tot ritmeester, vervolgens tot voorzitter van den krijgsraad aangesteld, de markies de Hauterive, Fransch officier in Hollandschen dienst, gouverneur van Breda en een bekende „vieux beau”.

Twaalf muzikanten, op een verhevenheid, luisterden den maaltijd, aangericht in de ruime tuinkamer, die door de breede openslaande deuren het uitzicht gaf op Huijgens' prachtige tuin, waardig op! Het diner was voortreffelijk, door een Franschen kok samengesteld, en werd hoogelijk geprezen door de vele aanwezige Parijsche cavaliers. Om negen uur stond men op en ging naar de danszaal,

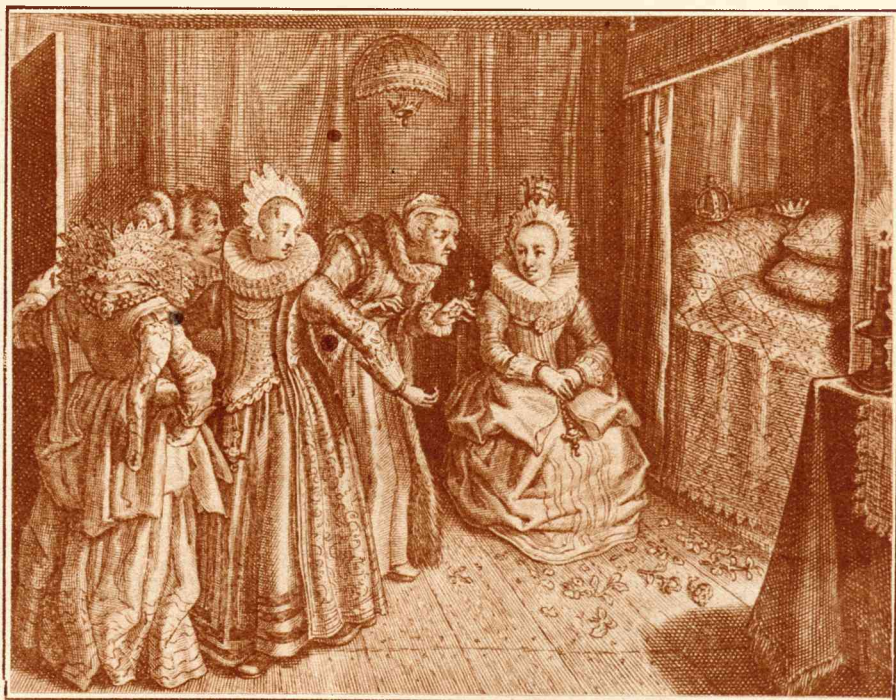

met 600 kaarsen verlicht. De jongelieden dansten naar hartelust, tot na twee uur de jonge vrouw, vergezeld van een der familieleden ongemerkt trachtte te verdwijnen. Onmiddellijk gevolgd door alle vroolijke, luidruchtige gasten, werd ze naar het bruidsvertrek gebracht, waar zij onder blosjes en traantjes en schuchteren glimlach van bruidskrans, linten, strikken, kousenbanden enz. door dartele handen geplunderd werd, terwijl de overige bruiloftsgasten alles in de kamer, tot de prachtig geborduurde lakens en het kanten nachtgoed der bruid, goed opnamen! Plotseling kwam dan de bruidegom in een chambercloack en met een nachtmuts op binnenstuiven en verjoeg schertsend de onbescheiden gasten, die met ooververdoovend lawaai de trappen afstormden. Waarna het bal zonder de jonggehuwden nog tot een uur of vijf werd voortgezet! Een zoo minutieuze belangstelling zou ons overigens tegenwoordig wel heel weinig welkom zijn!

Over een ander Haagsch festijn, namelijk hoe deze élite, zoowel als het meer burgerlijk deel van het Haagje, zijn van ouds gerenommeerde kermis vierde, daarover eens een volgend maal!

MAURITS VAN MULERT.

Een plechtige huwelijksvoltrekking bij de Hervormden in de zeventiende eeuw.

De geheele gastenstoet begeleidde de bruid naar het bruidsvertrek, waar zij onder de kroon plaats nam om zich van den bruidstooi door de naaste familieleden te laten ontdoen.

Ook in het bruidsvertrek werden bloemen gestrooid en de hoofdkussens waren met kronen versierd.

PRINSESSEFEEST

Meer dan waar ook elders in den lande zijn in de Residentie de verjaardagen van het vorstenhuis nationale feestdagen in heel ruimen zin. De tegenwoordigheid der Koninklijke Familie verleent er nog fleur te meer aan, en vooral wanneer het weer wat gunstig is, krijgt men bijvoorbeeld aan het Voorhout zulke gezellige drukte te zien, als onze fotograaf hier kielde.

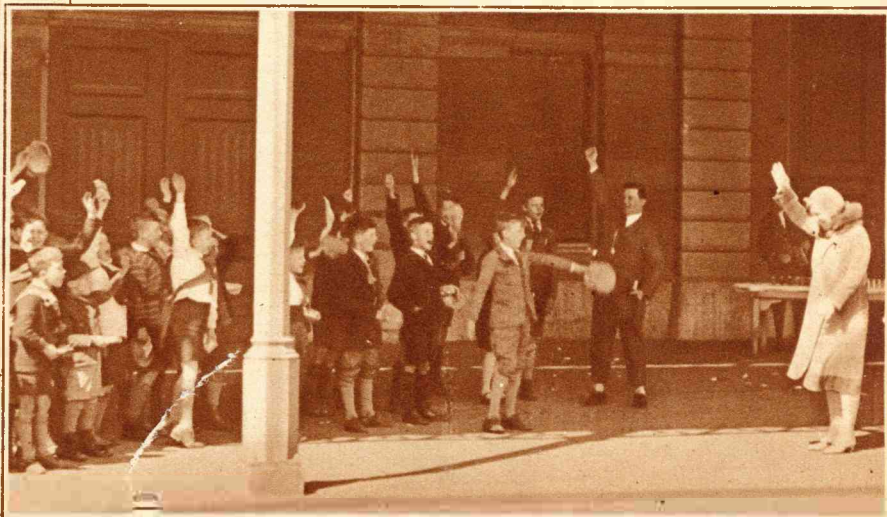

De Kinder-Oranjesbond bracht onze eenentwintigjarige Prinses op haar geboortedag een aubade in den tuin van het Paleis aan het Noordeinde. Op den achtergrond van deze aardige foto ziet men het muziekkorps Klein Maar Dapper kransig zijn best doen, terwijl de Prinses lustig met de kleinen er op los zingt.

Bij de Koninklijke Stallen werden de jonge zangertjes onthaald en ook hier deed onze Prinses zich te midden der kleuters van haar hartelijksten kant kennen.

Hoe hartelijk er wederzijds afscheid genomen werd na het intieme feest in den Paleistuin.

MEIFEEST

Jaar op jaar groeit de belangstelling en vooral de deelneming bij het 1 Mei-feest, dat ook dezen keer door de Haagsche afdeelingen

van S.D.A.P. en N.V.V. op royale wijze was georganiseerd. Welk een drukte de feeststoet 's middags in de stad teveegbracht, laat bijvoorbeeld deze foto zien, genomen bij 't passeeren der Carel van Bijlandt-laan door een der decoratieve groepen van sprekende vaandels.

De Nederlandsche Arbeiders Sportbond sloeg in den stoet een kranig figuur.

Een groepje uit den fakkeloptocht, die tot besluit van den 1 Mei-dag gehouden werd.

En dat er ook nog iets substantieelers dan pret alleen beschikbaar was, verhoogde natuurlijk de dankbaarheid.

In des morgen werd er op Houtrust een kinderfeest gegeven, dat aan de talrijke deelnemers uren van afwisselende pret bood

De Nederlandsche musici hebben op indrukwekkende wijze Dinsdagmorgen eene betooging voor bescherming hunner rechten gehouden. Ongeveer duizend musici namen in plm. dertig autocars aan de demonstratie deel. Onze foto geeft een mooi overzicht op den enormen stoet.

Haagsche Kroniek

Wat hebben wij dan toch misdreven? — Ladies prefer gray-beards! — De verdrukten en als men over den duvel spreekt... Muziek, waar geen „muziek” in zit — Dorpskwaal — Een vraag en 117.000 tekorte guldentjes — De volgende brand in de Casuaristraat?

Wat hebben wij, nog-niet-zestigjarigen, toch gedaan? Met „wij”, beste lezers — lezers ja, dit is niet bestemd voor de ondoorgrondelijke en lieve oogen der lezeressen, (dus zij lezen deze regelen voornamelijk, zooals de heeren der schepping het eerst de rubrieken „alleen voor vrouwen” uit-spellen!) — met „wij”, beste lezers, is bedoeld het mannelijk gedeelte der Hagenaars, dat den „begeerlijken” leeftijd van zestig nog niet heeft bereikt! Nogeens: Wat hebben wij misdreven??

Daar staan nu, in een van de zeer uitgebreide rubrieken „Huwelijksannonces” onzer Haagsche pers, vlak onder elkaar, drie oproepingen naar sollicitanten voor de betrekking van „Net Echtgenoot”,

Alexander Moissi heeft bij het zestal voorstellingen, dat hij in den Prinsesse-Schouwburg de afgelopen week gegeven heeft, over belangstelling van de Hagenaars niet te klagen gehad. En niet ten onrechte was de schouwburg bijna telkens geheel uitverkocht aan belangstellenden in zijn kunst, die hij bij zijn geregelde bezoeken zich heeft verworven. Wij geven hierboven een mooie scène uit „Die andere Seite”, tusschen den jongen Raleigh en zijn commandant Stanhope (Moissi).

Alexander Moissi als de schilder Jacques met Marie Korten als zijn vrouw Thérèse in Feiglins.

die speciaal voldoen moeten aan den eisch van: boven de zestig jaren te zijn...

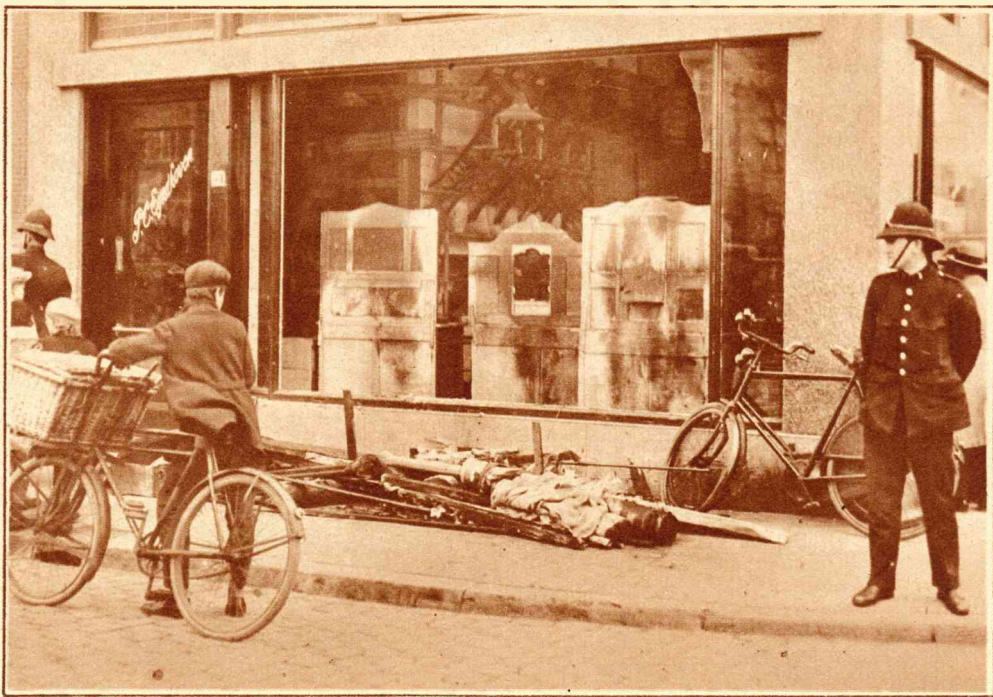
O.a. een schat van 'n gescheiden vrouwtje, met „vriendelijk humeur”, 28 jaar, wil absoluut kennismaken met een heer, die „geheel onafhankelijk gefortuneerd” is en „boven de zestig.”

't Is dat ik reeds m'n fortuin (al is het dan niet onafhankelijk!) gemaakt heb, maar anders.... 'k Had 'n grooten grijzen baard voorgebonden, 'n kuchje aan laten meten en 'n rolstoel en 'k was als 'n echte Don Juan de liefde gaan veroveren van deze adverteerende eenzame van 28 Lenten. Was 't mislukt, dan was 'k door-ge-rolstoeld naar de nette gescheien dame, die niet met 'n „vriendelijk humeur”, maar „met vermogen” adverteert, — (wat misschien zeker zoo goed is voor je eigen vriendelijk humeur) — en die óók naar 'n aanbieder speurt van zes kruisjes. Of — naar de „vrije Etage” waar een adverteester huist „met weduwen-pensioen” en 'n vacature voor 'n zestigjarig echtgenoot. Neen zestigjarigen: nu gij ons zóó de loef gaat afsteken, nu gij gaat schuiven (al is het desnoods op 'n driewieler) met de eenzame vrouwtjes, die naar 'n Flip zitten te snakken, — neen, nu heeft onze eerbied voor de grijs-gelokten 'n hevigen knauw gekregen. En sinds deze soort van advertenties onze belangrijke huwelijksrubrieken gaat sieren, zou je elken dag naar weer nieuwe, grijze haartjes gaan speuren, waar je zoo zuinig op wordt als 'n Haagsch vrouwke op haar perzik-donzen

teint. Want voor den Haag geldt niet meer: „Gentlemen prefer blondes” (Heeren geven blondjes de voorkeur), doch: „Ladies prefer graybeards”! En zoo snak je nu evenzeer naar 'n grijzen baard als vijftien jaren geleden naar je eerste vlasbaardhaartje.... want alles verandert behalve het spreekwoord van dien vos met z'n verloren haar en de rest....

't Is te vreezen, dat heel dit kroniekje 'n pleidooi voor de verdrukten wordt. Want juist was bovenstaande vos nog 'ns uit z'n hok gehaald, om een en ander te „bewijzen”, of daar ging de telefoon, en hadden wij de eer te converseeren langs den draad met een musicus. Quand on parle du diable, on attrape sa queue; heb je 't over de verdrukten, dan word je opgeheld door eeq.... muzikant.

Als je de musici, de Hollandsche tenminste, tegenwoordig hoort praten, dan is er nog maar één, die aardig z'n kostje opscharrelt; da's Willem Mengelberg. Neen, in de muziek zit geen „muziek” meer! Want niet alleen de klankfilm en het dilettantisme zijn het, die den Hollandschen muzikant de bete broods uit z'n mond halen, — maar vooral de verwenschte, Hollandsche hebbelijkheid (zeg maar: onhebbelijkheid!) om den eersten den besten neger, Rus, Engelschman, Duitscher, enzovoorts, die een instrument kan vasthouden (al is het maar 'n stel pannedeksels) de voorkeur te geven boven een Hollandschen muzikant. Met het gevolg, dat de onzen er overal uitgeblazen worden. Het buitenland weert den Hollandschen musicus. Bescherm eigen menschen. Nederland doet het andersom, en als er weer eens een buitenlandsch artist over onze grenzen komt, staan alle fotopagina's der kranten vol met den impressario en zijn.... „buit”. Dan breken de persfotografen over elkaar de beenen en driepooten om die „ster” te verceeuwigen, terwijl de onzen aan de grens worden opgewacht met een krachtig: „Hinaus!” Nog verleden week schreven we over de armoede aan monumenten en standbeelden. Over onze verfoeilijke

Gelukkig liep de vorige week een brandstichter, die geregeld openstaande tuimelramen van winkels benutte om door middel van brandende propjes papier brand in de etalages te veroorzaken, netjes in de val, toen hij aan de Prinsengracht weer eens zijn kunst beproefde. Niettemin was er inmiddels toch belangrijke schade aangebracht in het perceel van den heer Eijndhoven, dat dezen keer voor het experiment was uitgekozen.

een land, waar zelfs geen nationale opera kan floreeren, zoo'n land is te dorpsch om eenig heil te verwachten van z'n besluiten. 'k Hoop echter het beste, al is het hoopje dan ook maar erg klein! 't Was 'n fleurige stoet met die dertig autovrachtwagens, en de geschilderde doeken van den Haag-schen décorateur Jan van de Koppel. Er zat heusch muziek in dezen duizendkoppigen, protesteerenden stoet, ook al had men dan op dezen dag z'n instrument thuis, of in den lommerd, gelaten....

Dank zij prachtig optreden onzer agenten van politie J. N. en J. S., (jammer, dat we hun namen niet volledig kennen!) is het gelukt den brandstichter bij z'n lurven te nemen, die, in navolging van dien Rotterdamschen Lucifer indertijd, hier en daar, op regelde en onregelde tijdstippen, stukjes 's Gravenhage in lichte laaie zette. Enfin, de snaak zit achter slot, en als men nu maar zorgt, dat ie geen doosje Zwaluws in z'n fikken krijgt, anders breekt de volgende brand in de Casuaristraat uit, met wat er dan nog meer uitbreekt....

Den Haag, 5 Mei 1930.

A. A. L. GRAUMANS

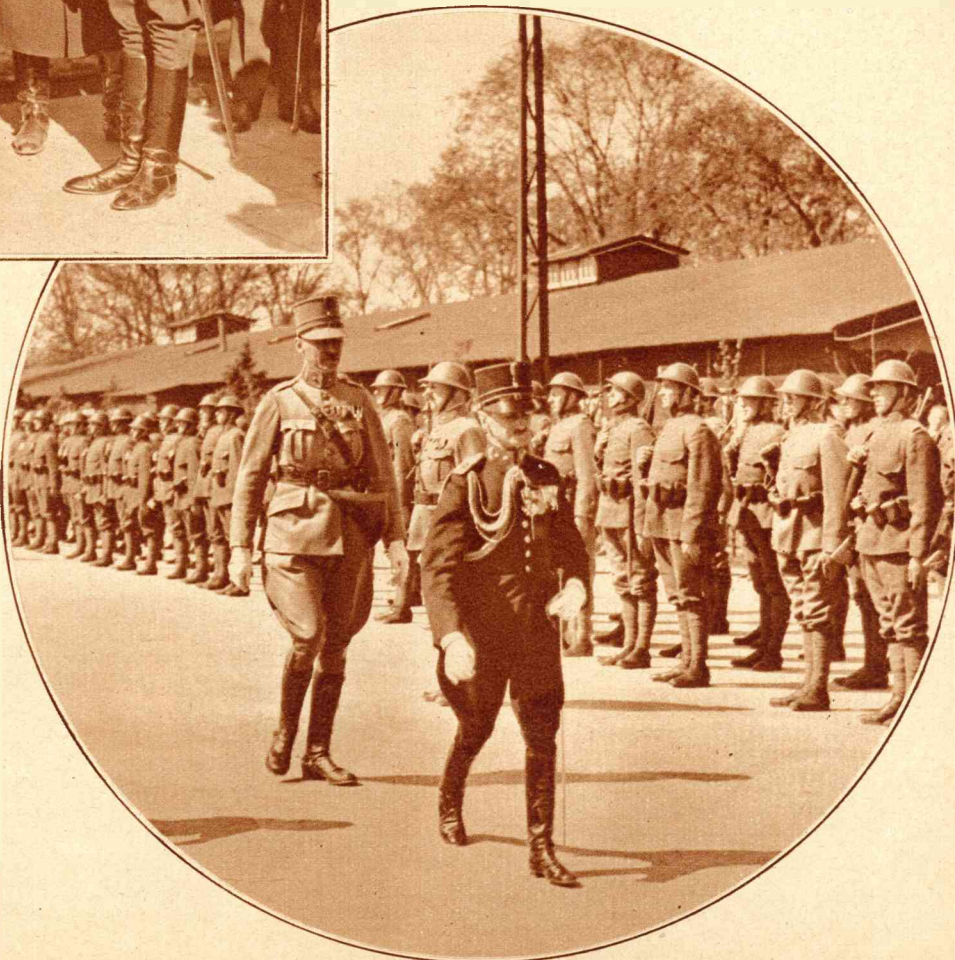

Woensdagmiddag van verleden week heeft de tot generaal-majoor benoemde kolonel jhr. E. W. van Holthe, de vroegere commandant der brigade Grenadiers en Jagers, het garnizoen verlaten, uitgeleide gedaan door de hoofd-officieren der regimenten.

Luitenant-kolonel W. G. van Hoogenhuyzen nam Woensdagmorgen verleden week afscheid als commandant van het regiment Jagers en het bevel werd overgedragen aan den hoofd-instructeur, majoor Arriëns. Onze foto geeft een kijkje op de plechtigheid van de laatste inspectie, die de scheidende commandant over zijn troepen hield.

manieren bij het eeren van eigen groote menschen. Maar ziet, hoe weer al onze bladen, reeds weken heele pagina's wijden aan den Belgischen dichter, Guido Gezelle. En de onzen? Hun boeken en verzen, ze worden geregeld afgekamd, en dus niet gekocht tot den dag, dat ze zeventig worden of doodgaan en met geen mogelijkheid kan er een jaargeld (zie Frederik van Eeden!) worden bijeengebracht, of standbeeld, ter grootte van een schoorsteenmantelpoppetje worden opgericht. Het verste, waartoe 'n Nederlandsch artist het brengen kan, is, — na z'n dood, — tot een comité, dat geen kans ziet 'n eenvoudig monument bij elkaar te trommelen.

't Is 'n dorpskwaal, waaraan we lijden, maar waaraan vandaag onze Hollandsche muzikant aan 't verhongeren is. Ze protesteeren. Hebben 'n landelijk-georganiseerden stoet afgevaardigd naar de Tweede Kamer, om daar een manifest aan te bieden. Onze regeering heeft slechts maatregelen te nemen gelijk aan de buitenlandsche, maar....

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Ik kan aan niets anders denken dan aan 't vereffenen van de rekening," vervolgde Bob Terry. „Het kan me geen steek schelen, wat ze daarna met me zullen doen." Zijn stem daalde tot een gefluister. „Maar het is niet gemakkelijk, een man als Borden te treffen. Hij heeft zooveel — Toen ik uit de gevangenis kwam, dacht ik bij mezelf, dat ik van hem zou stelen: hem zóó treffen in zijn stoffelijk bezit. Maar hij benam me zelfs die kans door mij alles aan te bieden, wat hij bezit."

„En nu — ?"

„Ik sta machteloos. Het zou niets geen nut hebben, te stelen, wat ik krijgen kan, wanneer ik één kik geef — en dag in, dag uit heb ik thuis gezeten of rondgezworven, almaar overlegend op welke wijze ik met hem zou kunnen afrekenen. Ik geloof niet, dat u dat begrijpt."

„Ja, Terry — dat doe ik wel. Het is menscheijk en natuurlijk. En juist omdat ik dat alles vermoede, heb ik je ontboden inplaats van af te wachten, dat je bij me zou komen. In zekeren zin zijn onze belangen dezelfde."

Bob verborg zijn verbazing niet. „Onze — ?"

„Ja. Ik heb al sedert lang een appeltje met Borden te schillen. Ik heb er mijn redenen voor — Het zou heel goed mogelijk zijn, dat wij samen erin slaagden — Wanneer je tenminste niet in een opwelling spreekt, maar werkelijk blijvend verbitterd bent —"

„De hemel weet, dat ik dat ben!"

„Dan zou je komst hier je nader tot je doel kunnen brengen. Ik wensch je in 't geheel niet te pressen of te overhaasten, begrijp dat goed. De plaats blijft open. De betrekking, die ik je aanbied, zal bestaan in 't doen van allerlei werk, dat ik je nu niet in een paar woorden kan uitleggen." Een koude glimlach speelde om Carmody's lippen. „Je hebt waarschijnlijk heel wat over me gehoord — en denkkelijk niet al te veel goeds. Het kan zijn, dat mijn opvattingen van goed en kwaad niet precies dezelfde zijn als die van sommige andere mensen — Peter Borden, bijvoorbeeld. Maar ik doe een heeleboel goed op mijn eigen manier. Mijn eigen manier, begrijp je. En de mensen, die daar 't meest profijt van hebben, zijn zij, die je kameraden en vrienden zijn geweest gedurende de laatste drie jaren. Menschen zooals Todd Shannon. Denk daar eens over na, Terry."

Bob stond op. Hij was diep onder den indruk en oprecht dankbaar.

„Ik heb juist gewacht op Todd's terugkomst, mijnheer. Ik heb zoo'n gevoel, alsof ik er behoefte aan heb, de dingen met hem te bepraten. Ik denk echter wel, dat ik 't aan zal nemen. Ik weet, dat ik weinig enthousiast en misschien ondankbaar schijn, maar ziet u, ik kan aan niets anders denken dan aan mijn haat jegens Borden. En wat u me daarstraks zei —"

„Tot weerziens Terry."

„Dag mijnheer Carmody."

Bob Terry kwam Kathleen's kantoortje binnen en sloot de deur achter zich. Maar eer hij een woord tegen haar kon spreken, klonk de bel van Carmody's schrijfbureau en zij verdween om te hooren, wat er van zijn dienst was.

Carmody glimlachte toen hij naar het meisje opkeek. Hij trommelde licht op zijn schrijftafel met de toppen van zijn tengere vingers.

„Ik heb beet," zei hij met die openhartigheid, die hij alleen aan den dag

legde jegens zijn secretaresse en den lispelenden Willie Weaver. „Jij kunt het net voor me ophalen."

VEERTIENDE HOOFDSTUK

Het viel Bob moeilijk, zijn blik van den grond voor zijn voeten op te heffen, wanneer hij liep. Het was hem onmogelijk, zijn gelaatsuitdrukking te veranderen; slechts nu en dan had hij een vaag glimlachje over voor iets, dat Kathleen zei. Hij wist niet, dat het meisje naast hem verteerd werd van medelijden om dit alles, om de smet die ten onrechte op hem geworpen was; hij kon niet weten, dat zij des nachts meer dan eens met droge oogen in het donker zat te staren, denkend aan hem, lijdend met hem. Hij wist alleen, dat er iets was tusschen hemzelf en Kathleen Shannon, dat heel verschillend was van zijn verhouding tot Lois; een onzichtbare, ontastbare band van begrijpen en sympathiseeren.

Zij gingen een bescheiden restaurant binnen en vonden een hoektafeltje voor twee personen. Ze gaf met een paar korte woorden te kennen, wat ze wilde gebruiken; toen leunde ze achterover en bestudeerde hem, terwijl zijn lusteloze oogen over het menu dwaalden.

Er had aan dezen man een verandering plaats gegrepen, sinds ze hem voor het eerst ontmoet had: er was een vleugje kleur op zijn wangen gekomen, de donkere kringen onder zijn oogen waren minder opvallend, de jukbeenderen staken niet meer zoo uit, en nu en dan keek hij je open en vast in de

oogen — even maar, met iets als No. 11 ontsteltenis, alsof hij schrok van zijn eigen stoutmoedigheid.

Kathleen wist, dat Bob's strijd met zichzelf geheel onbewust was. Hij begreep zelf niet, dat hij, uiterst langzaam, de sinistere indrukken van zijn driejarige gevangenschap te boven begon te komen. Gedurende die eeuwigheid van ellende had hij afgeleerd, met ongeduld de toekomst tegemoet te zien. Slechts een enkele maal kwam er leven en actie in hem, en dat was, wanneer hij aan Peter Borden dacht.

Kathleen deelde zijn afkeer van Borden. Het was waar, zij kende hem niet persoonlijk en had hem uitsluitend leeren bezien door John Carmody's oogen; maar met het levend slachtoffer van 's mans overdreven strengheid daar tegenover haar aan dat tafeltje, had ze moeite om Borden niet nog bitterder te haten dan Terry zelf deed. En ze voelde zelf, hoe dit haar ervan terughield, Bob's wraakzuchtige gevoelens met zooveel klem af te keuren, als ze had moeten doen...

Er was nog iets anders. Het was duidelijk, dat Bob op het oogenblik geen grooter vijand had dan zijn eigen passiviteit en werkeloosheid. Het was moordend voor zijn toch al zoo ontredderd zieleleven, nog langer zoo voort te gaan, als hij sedert zijn ontslag uit de gevangenis gewoon was geraakt: doelloos, onverschillig en machinaal rond te loopen, en van den eenen dag in den anderen te suffen. Hij had 't dringend noodig, een daadwerkelijk aandeel te nemen in de een of andere gebeurtenis — iets positiefs en beslissends te doen. En al zou dat „iets" dan ook een daad van vergelding jegens Peter Borden moeten zijn — alles leek haar op 't oogenblik beter dan dit onmenschaardig, nutteloos bestaan.

Dit alles droeg er toe bij, dat Kathleen, met haar frank, vrijmoedig karakter en haar groot, maar soms wat al te voortvarend rechtvaardigheidsgevoel, half bewust, half onbewust, een willige bondgenoot van Carmody was. Zij gaf voor Bob de voorkeur aan actie — welke actie dan ook — boven deze doodende apathie. Zij kende Carmody — kende hem waarschijnlijk beter dan enig ander mensch ter wereld dat deed. Zij wist precies, wat de man zou doen of niet zou doen; zij kende nauwkeurig den graad der elasticiteit van zijn begrippen over goed en kwaad. Zij wist alles van hem — behalve het feit dat Carmody haar niet kon aanzien, zonder tot in zijn diepste diepte geschokt en ontroerd te worden. Dat wist zij niet en kon zij niet vermoeden. Zij besepte nauwelijks, dat Carmody een mensch was van vleesch en bloed, zooals alle anderen...

„Bob —" Zij leunde over het tafeltje. „Waarom doe je het toch niet?"

„Wat?"

„Naar het kantoor komen — en Carmody's aanbod aannemen?"

Hij schudde bedachtzaam zijn hoofd. „Ik weet zelf niet. Er is toch geen haast bij, wel?"

„Hij kan niet tot in alle eeuwigheid wachten."

„Nee — Nee. Waarom stelt hij zooveel belang in me, Kathleen?"

„O, om allerlei redenen. Een ervan is, dat je de dupe bent geworden van Borden. Wat hij ook zijn mag, Borden is een eerlijk en actief vijand, die strijdt met open vizier. Hij is, zooals je weet, onze model-Burger: leider van hervormings-campagnes, van razzia's onder

Jeanne Bacilek, de Boheemsche nachtegaal, zal dit seizoen in het Kurhaus als soliste optreden.

allerlei knoeiers, en een groot kruisvaarder tegen ondeugd en misdaad. De eigenlijke reden van mr. Carmody's haat tegen Borden zijn de bemoeiingen van dezen om Carmody te doen royeeren."

"Daar had ik niets van gehoord —"

"Nee. Je was toen — weg. Mr. Carmody wist doodeenvoudig nogal eens een jury bijeen te krijgen, die hem leek. Dat wordt heusch wel meer gedaan, maar mr. Carmody doet het alleen, wanneer hij weet, dat hij een onschuldigen cliënt te verdedigen heeft, die op 'n hopelooze manier den schijn tegen heeft. Hij richtte dat zoo in, dat hij met iemand van het griffierskantoor overeenkwam, dat alleen de namen, die hem aanstonden, in de bank der gezworenen zouden komen — begrijp je wel?"

"Ja." Bob knikte langzaam. "Ik heb wel meer van dat soort dingen gehoord."

"Het is natuurlijk niet heelemaal in den haak. Maar ik heb er vaker recht dan onrecht uit zien voortkomen. Hoe het zij, dien eenen keer werd het vrij brutaal doorgezet, en door bemiddeling van zijnzwaager, die een invloedrijk procureur is, trachtte Peter Borden Carmody te doen royeeren. En het scheelde niet veel, of die poging was gelukt. Twee of drie dagen lang was Carmody onherkenbaar buiten zichzelf. Vóór dien tijd had hij onverschillig gelachen om den aanval. Maar toen het er uit begon te zien, alsof de vaste grond hem onder zijn voeten werd weggegraven — werd hij gewoon wild. En nog weken nadat alles weer goed terecht was gekomen, verwachtte ik ieder oogenblik, dat hij een nerveuze inzinking zou krijgen en zwaar ziek worden. Hij kon niet denken of praten of eenige zaak behandelen. Toen vertrouwde hij me toe, dat hij op den een of anderen dag af zou rekenen met Peter Borden. Dat denkbeeld was hem tot een obsessie geworden; het liet hem niet meer los. En nu —"

Zij keek hem open aan. "En nu kom jij. Jij bent een slachtoffer van Borden's snorkrige eerlijkheid en zelfgenoegzaam plichtsgevoel. Je bent intelligent, je bent door en door verbitterd. Je hebt, om maar ronduit te spreken, geen overmatigen last van scrupules of hinderlijke idealen — tengevolge van je driejarigen omgang met menschen, die anders over recht en onrecht denken dan de meeste menschen — en daarvoor bestraft werden. Peter Borden stelt zijn tehuis voor je open. Hij maakt een weidsche, publieke geste van ongelijk-erkennen. Hij wordt een held in zijn eigen oogen en in de oogen van het publiek. Hij doet, hoogstwaarschijnlijk, alles wat hem ter wereld maar mogelijk is om je schadeloos te stellen, en ik geef toe, dat dat, van zijn standpunt uit bezien, heel wat is. Maar John Carmody weet, dat jij precies de persoon bent, dien hij noodig heeft. Je bent in contact met de intieme, individueele zijde van Borden's persoonlijkheid; jij bent in de gelegenheid, de kwetsbare plaats te ontdekken, die Borden niet verraadde in zijn verkeer met de buitenwereld. Begrijp je het nu? Ik weet zelf niet, waarom ik je dit alles vertel — ik zeg niet, dat ik iets ervan goedkeur of afkeur; ik wil alleen maar eerlijk tegenover je staan en je laten weten, waar je aan toe bent, als ik dan al niet de kracht voel, je te raden zooals ik eigenlijk doen moest."

Hij keek haar ernstig aan. "Ik ben blij, dat je me dit verteld hebt, Kathleen. Ik vond het al zoo onbegrijpelijk, dat Carmody zoo op me gebrand kon zijn, juist op mij. Ik vermoedde al wel, dat dat een dieper-liggende oorzaak moest hebben."

"Carmody is een groot man, Bob — ondanks alles." Zij sprak met overtuigenden ernst. "Ik ben nu al zoo lang bij hem — ik weet goed genoeg, hoe geweldig hij is. En hij is toch ook een goed kameraad. Hij zou in elk geval blij geweest zijn, iets

voor je te kunnen doen: je vriendschap met oom Todd... Ik zou graag willen, dat je op kantoor kwam. Je zou dan tenminste iets om handen krijgen."

"Ik hoef anders niet te werken, weet je."

"Je bedoelt, dat je geld hebt? Borden's geld?"

"Waarom niet? Heb ik het soms niet verdiend?"

Hij lachte kort en hard.

"Ik oefen geen kritiek uit. Ik zeg alleen, dat ik voor mij 't nooit zou willen."

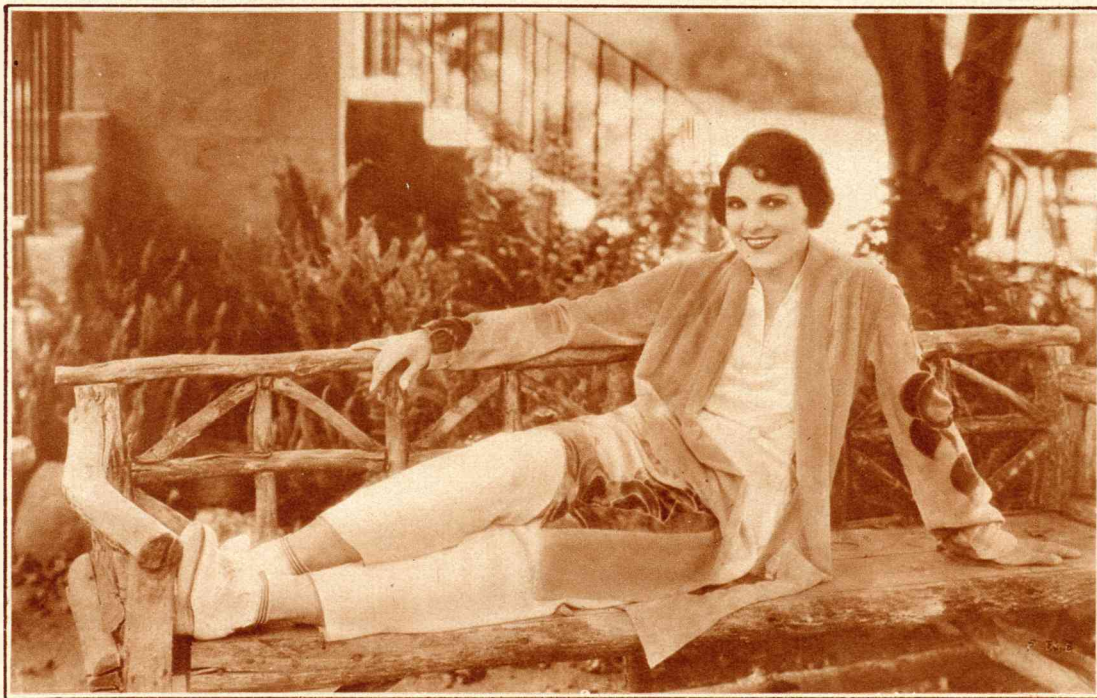
Zijn oogen werden zoo smal als spleten. "Heb je een geringeren dunk van me — daarom?"

"Nee-een."

"Tòch wel!"

"Het zijn mijn zaken niet, Bob."

"Dat zijn het wel." Hij sprak rad, iets ongewoons

De tenniskampioene: krachten verzamelen voor den volgende set.

F. N.

voor hem. "Het zijn wel jouw zaken. Alles wat mij betreft, is jouw zaak. Jij — jij —"

Alle kleur week uit haar wangen. Ze staarde hem aan met wijd-open oogen. "Toe, Bob —"

"Je bent vriendelijk voor me geweest. Nee, ik bedoel niet gewoon, banaal-vriendelijk. Je scheen me te begrijpen. Ik heb me altijd goed op m'n gemak gevoeld bij je. Ik placht te denken, dat het kwam, omdat je Todd's nichtje was. Maar dat is het niet. Het is omdat jij — omdat jij — en ik —" Hij balde zijn vuisten en keek een anderen kant uit. "Oh! Duivels! — Vergeef me, Kathleen, ik praat altijd wartaal, als ik langer dan een halve minuut achtereen tracht te spreken! Ongewoonte, denk ik."

Zij sprak niet. Ze zat naar zijn afgewend gezicht te kijken, het scherp-geciseleerde profiel, de smartlijnen om de hoeken van zijn mond en oogen, de gebogen schouders.

"Bob?"

Haar stem bereikte hem zoo zacht en helder boven het gerinkel van eetgerei en het geroezemoes van gesprekken om hen heen.

"Ja."

"Wat wilde je me probeeren te zeggen?"

"Niets."

"Weet je dat zeker?"

"Ja. Ik ben een stommeling, Kathleen. Ik deug nergens voor. Ik kan aan niets anders denken dan aan Borden. Ik haat den man zóó, dat ik hem zou kunnen vermoorden, als ik den moed had — maar dien heb ik niet eens. Welk recht heb ik om —"

"Stil, Bob — toe! Laat mij je iets zeggen. Er is maar één ding ter wereld, dat ik werkelijk haat — en dat is futloosheid. In je gevoelens jegens Borden kan en mag ik je niet stijven, dat weet ik — maar toch, wanneer je me zegt, dat je met hem wenscht af te rekenen, zou ik me daar bijna over kunnen verblijden, omdat er voor zooiets toch een zekere mate van moed en mannelijkheid noodig is. Nog eens: ik mag je niet toeroepen: „Ga je gang, als je je op hem wenscht te wreken; je hebt er het recht toe!" Maar in Godsnaam — doe iets. Ik

heb je bestudeerd, ik heb met jou geleden! Ik ken je nu, door en door! En ik zou je liever met Carmody zien werken en de dingen doen, die hij je zou voorstellen en waarover de wereld het voorhoofd zou fronsen, dan je te zien voortgaan met niets-doen! Dát is de reden waarom ik zoo aandring, 't komt, omdat ik zooveel over je heb nagedacht en steeds nog voor je gehoopt heb op een lichtere toekomst!"

"Waarom?" Zijn stem was fel en doordringend.

"Omdat —"

"Omdat je medelijden met me hebt?"

Zij aarzelde — toen, met een vlug, impulsief gebaar legde ze haar hand op de zijne. "Bob," zei ze, „een minuut geleden probeerde je me iets te zeggen. Wat was dat?"

Hij keek haar aan, bijna met ontzetting. Zijn hart bonsde met wilde stooten, hij zag alles door een witten nevel.

"Ik — ik —"

"Zal het je gemakkelijker vallen, het uit te spreken, Bob — wanneer ik je zeg, dat ik van je houd?"

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Eén enkel onvergetelijk oogenblik stond de wereld stil. Bob's hart stakte. Zijn oogen stonden wijd-open, zonder iets te zien, hij sidderde.

Het scheen onwerkelijk. Alles had trouwens onwerkelijk geschenesedert den dag, dat hij even onzacht in de wereld was teruggeslingerd, als hij er uit was weggesleurd.

Maar toen hij door den mist, die om hem heen scheen te hangen, in de twee stralende sterren van Kathleen Shannon's oogen

zag, wist Bob, dat dit oogenblik het begin beteekende van een nieuw tijdperk in zijn leven. Hij voelde een golf van warme dankbaarheid over zijn hart slaan bij die gedachte — en voor het eerst daagde er een vermoeden in hem, dat er ook voor hem misschien nog zooiets als geluk op de wereld te vinden was. En omdat Kathleen op zijn ontredderd gezicht las, hoe hij dit langzamerhand begon te begrijpen, voelde ze zich gelukkig — gelukkiger dan ze ooit te voren in haar leven geweest was.

De bekentenis was ongevraagd van haar lippen gevloeid. Zij had ze niet van te voren overdacht — noch de consequenties gewikt en gewogen. Het had haar natuurlijk en eerlijk geschenen, ze uit te spreken, en ze had het zonder aarzelen gedaan — zonder een zweem van terughouding, valsche schaamte of koketterie. Maar haar wangen waren heel wit en haar oogen heel donker, toen zij de uitwerking van haar woorden op den man tegenover haar gadesloeg. Zij wachtte intens op een enkel woord van hem, dat maar niet scheen te willen komen.

"Oh, Kathleen!" zei hij ten laatste. "Oh, Kathleen!"

Dat was alles. Zij hadden alles in de wijde wereld vergeten behalve elkander en dit uitgelezen oogenblik — toen was er weer zijn stem, gebroken, klagend.

"Dat meen je niet werkelijk, Kathleen."

"Ja, Bob. Ik meen het."

"Maar dat kun je niet. Ik deug nergens voor. Ik ben een tuchthuisboef. Ik ben —"

"Ik heb je lief, Bob. En het zou niet eerlijk zijn, dat voor je te verzwijgen."

Hij beet op zijn lippen. "Houd je van me, Kathleen, of heb je alleen maar medelijden met me?"

"Wil je me dan niet aankijken en dat voor jezelf uitmaken?"

Zij sloeg haar oogen naar hem op. Ze straalde van leven en kracht: heur haar en oogen waren nachtzwart, haar lippen als koraal en haar wangen als teere wilde rozen — en over heel haar wezen lag de verheerlijkende glans der eerste, diepe liefde.

(Wordt vervolgd)

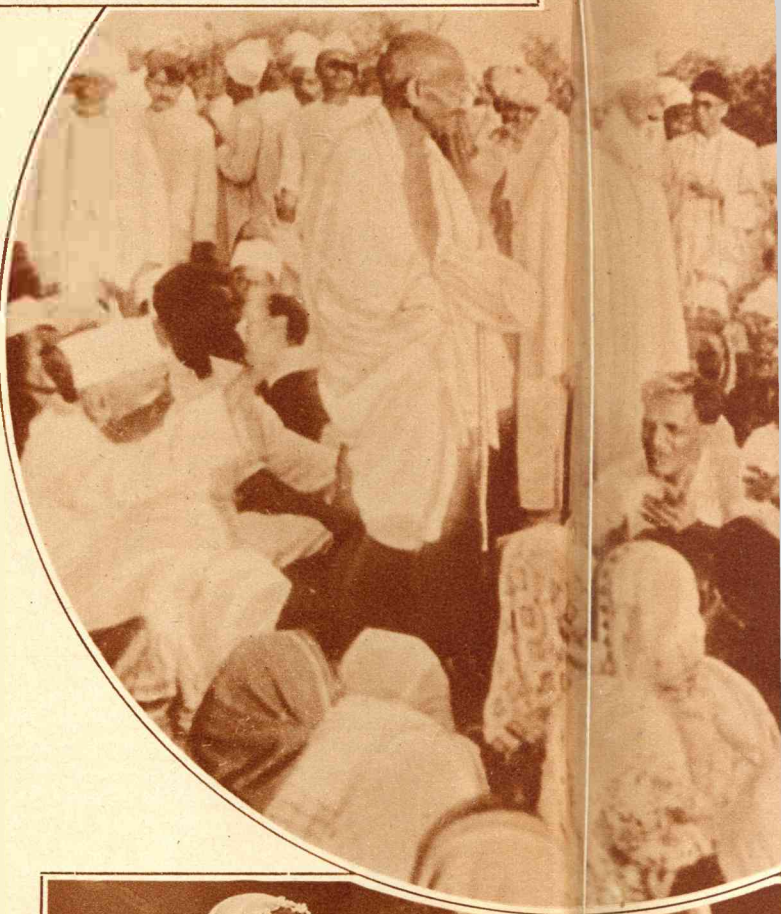

Turf in je Ransel is een revue met een echt Haagschen klank: hier ziet U Miss Europa te midden der eerevacht van Grenadiers.

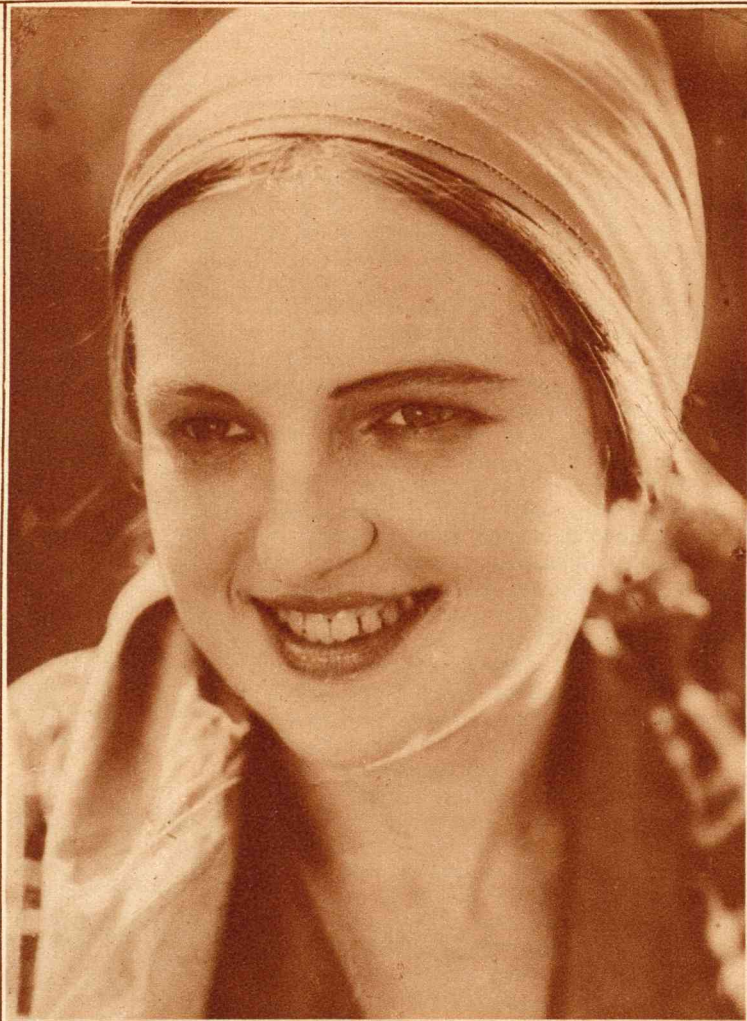
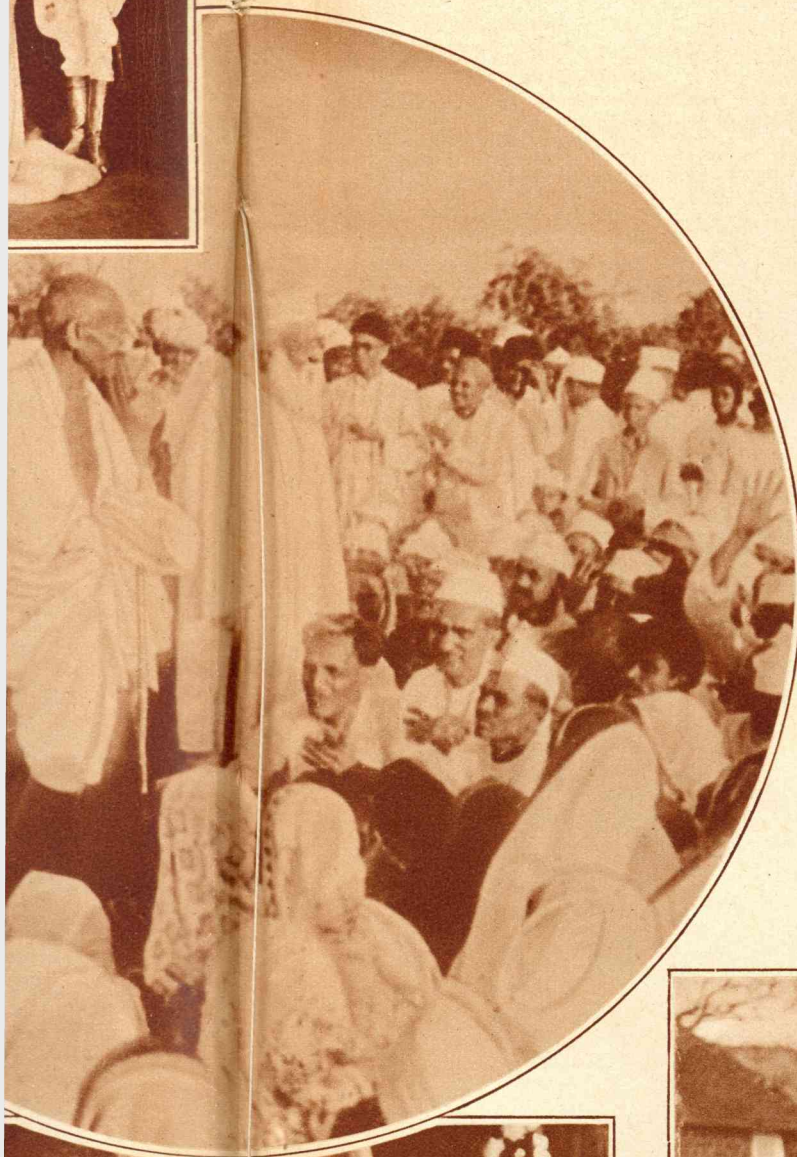

Buziau in zijner succesvolste creaties van de revue, die meer avond aan avond uitverkochte zalen Hagenaars boeit: de nieuwe dienstbode.

Henriëtte Davids leert in Bouwmeester's nieuwe revue eene kostelijke parodie op Al Johnson en zijn Sonny Boy: „Wil je wat verdienen Laat de menschen grienen.... Sonny Boy!”

Nieuws- Revue

In enkele jaren heeft de Russische filmkunst de meeste andere producten op dit terrein weten te overleugelen. Het portret hierboven geeft een der meest op den voorgrond tredende Russische filmspeelsters van het oogenblik meer, Olgina.

Siem Nieuwenhuizen in zijn staalkaart-costuum, speciaal voor de laatste revue aangemeten.

Melktijd voor de studentjes van de Reading University te Shenfield, die zich speciaal op de metenschap der zuivelindustrie toeleggen.

Dezer dagen trad te Westminster Lady Millicent Taylor, dochter van markies en markiezin van Headfort, met Mr. Henry Tiarks in het huwelijk. Het snoezig groepje bruidsmeisjes en jonkertjes, dat daarbij fungeerde, was te aardig, om ook Haagsche oogen er niet op te vergasten.

HET GROOTE

door
CLAVERTEN

AVONTUUR

Toen Dick Pasley, de jongste redacteur van de „New York Herald” op het privé-kantoor van den directeur werd ontboden, vroeg hij zich verwonderd af, wat hij voor hem hebben zou. Hij haastte zich aan het verzoek gevolg te geven en toen hij tegenover Mr. Dockwinn stond, keek de oude heer hem eens onderzoekend aan.

„Ga zitten, Mr. Pasley,” begon hij kort. „Ik heb wat voor je. Je bent nogal gehard, heb ik vernomen en niet zoo spoedig uit het veld geslagen. Als ik goed ben ingelicht, heb je al eens 'n jaar of drie op de prairiën gezworven, en heb je zelfs onder de Cree's geleefd in de Reservation. Is dat juist, Mr. Pasley?”

„Ja, Mr. Dockwinn, dat is inderdaad juist.”

„Heb ik ook niet gehoord van een cholera-epidemie, die je hebt meegemaakt?”

„Tweemaal, Mr. Dockwinn. Den eersten keer in de Indianen-reservation, de tweede maal was het aan den Ranch-gordel in het Westen.”

„En je was niet bang voor je leven, Mr. Pasley?”

„Ik was niet bang voor mijn leven,” antwoordde Dick eenvoudig.

„Luister dan eens, beste Pasley. Ik heb 'n idee, 'n aardig idee, geloof ik zelfs. Ik wil de kinderen van onze abonné's een genoegen doen. Ik wil 'n film hebben met dierenopnamen in hun natuurlijke omgeving. Van wilde dieren, Pasley, versta me goed. We zullen er later afdrucken van maken, in een album verzamelen en dan schrijf je er korte vertellingen bij. Maar ik wil uitsluitend dierenvertellingen uit het Noorden, uit het sneeuwland. Je hoeft niet naar de Pool te gaan, om 'n ijsbeer te ontmoeten, dien fantaseer je er maar bij. Maar ga naar het Sneeuwland, drie, vier dagen ver de wildernis in, bestudeer daar 't leven van den eland, den wolf en den vos, van de vogels en van alles, wat er ginds rondkruipt en kom dan terug. Ben je al eens in het Noorden geweest, Mr. Pasley?”

„Nooit, Mr. Dockwinn!” moest Dick bekennen.

„Nu, denk je hard genoeg te zijn voor dit avontuur?”

Lachend knikte Pasley toestemmend, hij had twee cholera-epidemies meegemaakt, en in honderden avonturen op de prairie den dood tientallen malen onder de oogen gezien. Toch aarzelde hij nu nog even voor hij den Directeur verliet en haperend vroeg hij tenslotte: „Heeft u er iets op tegen als ik Mabel....”

„Je vrouw? Wou je ze meenemen? Ga je gang, Mr. Pasley, al wil je je heele gezin meenemen. O, je hebt geen kinderen, geloof ik?”

Er vloog een schaduw over het gelaat van Dick Pasley, toen hij antwoordde: „Neen, Mr. Dockwinn, ik heb geen kinderen, helaas!”

Mr. Dockwinn kon het niet weten, maar het was het eenige, dat ontbrak aan het geluk in het leven van Dick en Mabel Pasley en God weet hoe scherp ze het gemis voelden.

De directeur keek hem eens even aan en vervolgde toen: „Dus je accepteert, Mr. Pasley? Nog 'n paar woorden dan, beste jongen. Schiet een paar van die beesten voor me dood, en breng ze mee, wolven en vossen, of liever gezegd de vachten. Maar zorg eerst, dat ze goed dood zijn, voor je ze vilt. Die beesten schieten ze geloof ik, of neen, vergiftigen, enfin, dat zoek je zelf maar uit....”

Toen Mabel van de opdracht hoorde, was ze enthousiast. De trek naar het avontuur zat haar in het bloed, en 'n verblijf van een paar maanden in de blanke, ongerepte wildernis lachte haar toe als een onverwachte rijkdom. Inderhaast maakten Dick en Mabel alles voor hun vertrek gereed en drie dagen later namen ze afscheid.

„'n Flinke kerel!” mompelde Mr. Dockwinn, toen hij vertrokken was. „Moedig, vastberaden en gehard, niet zoo'n weeke salonjournalist, zooals we er veel te veel hebben. Ik had beslist geen betere kunnen vinden voor dit avontuur in het Noorden.”

Dick Pasley kocht aan de grens van de merenstreek een tiental honden en een slede en voorzag zich verder van alles, wat hem bij mogelijkheid te pas kon komen in het Sneeuwland. Toen bleef hij met Mabel acht dagen vertoeven in de hut van een ouden trapper, die hem de eigenaardigheden van de sledehonden leerde kennen, en hem wees, hoe hij klemmen moest zetten en het gifaas voor de wolven en vossen moest voorbereiden. Toen Dick zich eindelijk voldoende ingelicht en toegerust achtte voor het avontuur, vertrok hij op een dag en nam voldoende strychninepillen en patronen mee, om een heele vossenkolonie te vergiftigen en te doden. Langzaam trok hij het Noorden in met Mabel, beiden opgetogen en verrukt door de blanke pracht van de bosschen en de uitgestrekte, wijde vlakte, met de bedrieglijke vergezichten en de prachtige lichteffecten. Zes dagen trok hij zoo voort, met diepe teugen de weelde van zon en zuivere lucht indrinkend, genietend van de ongerepte natuur en van het plechtige zwijgen van de oneindige vlakte.

De oude Jim Surley had hem de plaats aangeduid waar hij een verlaten hut zou vinden, en toen zij er aangekomen waren, maakten zij haar zoo goed mogelijk bewoonbaar en installeerden zich. Den tweeden dag van zijn verblijf op

de vlakte zette Dick Pasley zijn klemmen uit en toen hij den anderen dag een sneeuwkonijn erin gevangen had, vilde hij het dier en bereidde van het weeke vet eenig gifaas, door er strychninepillen in te verbergen. Toen zette hij het hier en daar op de vlakte uit en zagen Mabel en hij verlangend uit naar het avontuur van het Sneeuwland....

Dien dag was een jonge wolf, een prachtig dier, vol van de schoonheid en de kracht van zijn ras, de vlakte opgetrokken. Hij had zijn wijfje, dat zich nog maar moeilijk voortsleepte, onder een beschermende balsicstruik achtergelaten en snuffelend speurde hij in de sneeuw naar een spoor van een sneeuwkonijn, of, als het moest, in een kamp op leven en dood, naar den slependen gang van een elandskalf. Zijn wijfje en hij hadden honger en zijn instinct had hem gedreven tot in de nabijheid van Dick Pasley's hut, wyl overal waar menschen woonden, het wild in overvloed te vinden was. Zij hadden in twee dagen niet meer genuttigd, de wolf en zijn wijfje, dan een dood sneeuwkonijn, drie dagen oud in een vergeten klem gevonden, walglijk riekend en half leeggepikt door de vogels. Hongerig, met een vreemde, knagende pijn in zijn

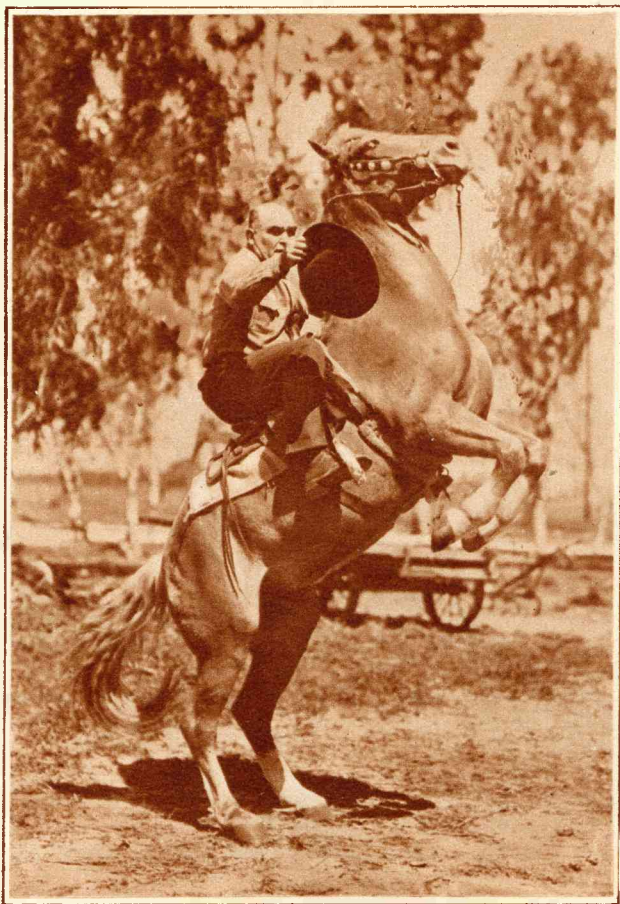

Jonge tijgertjes, die al vroeg aan menschenverzorging worden gewend.

ingewanden, richtte de wolf zich naar de klemmen van Dick Pasley, die half verborgen lagen onder de sneeuw. Er was geen enkel stuk wild gevangen en hongerig speurde de jonge wolf verder, toen de heesche, klagende roep van zijn wijfje hem weer vlug deed terugkeeren naar de balsicstruiken. De wolvin richtte zich bij zijn terugkomst rillende op en met een heet verlangen naar voedsel wendde zij haar kop naar haar gezelschap, die haar met een kort keffend geluid zijn teleurstelling kenbaar maakte.

Gedreven door de woedende begeerte om te doden, richtte hij zich opnieuw naar de vlakte en moeilijk sleepte zijn gezellin zich met hem mee, haar kop in zijn flank gedrukt en nu en dan een klagenden uitroep slakend van honger en pijn. Het wolvenpaar liep opnieuw de klemmen langs, die Dick Pasley had uitgezet en snuffelend speurden hun neuzen in de blanke sneeuw. Met een heesche kreet van voldoening berook het wijfje het gifaas, dat Dick kwistig had uitgezet, maar een heftige grauw van haar gezelschap deed haar terugdeinzen en aarzelend den kop afwenden; dat was vergif en betekende dus den dood. Zoo had de jonge wolf zijn gezellen bij tientallen zien sterven, stuiptrekkend van pijn, met klagende kreten, na het eten van het vet van het sneeuwkonijn....

Hij rook het vergif, zelfs al was het niet zoo doorzichtig in 't vet verborgen, ook in een sappig stuk elandsvleesch of in een hoen verborgen, rook hij den dood. Gehoorzaam liet het wijfje het vet dat haar honger nog meer prikkelde, liggen en volgde haar metzegel na een vergeefschen tocht langs de klemmen, weer naar de beschermende zoom balsicstruiken. Dicht naast elkander gelegen, heet en begeerig naar voedsel, bleven ze zoo liggen, uren lang, het wijfje klagend, rillend, en de jonge wolf keffend, heesch grommend en den kop luisterend in den wind gekeerd, loerend naar prooi.

Bill, de beroemdste paardentemmer uit de Wild-West.

De jongste leeuwentemmer der wereld, de zestienjarige Melvin Kuntz, laat zich door een tweejarigen leeuw omhelzen. Alleen zijn gezicht wordt beschermd door een lederen masker.

Tegen den avond trok hij er opnieuw op uit, toen de schaduwen van de sparren en de balsie-truiken vreemdsoortige, grillige schaduwen op de blanke sneeuw wierpen, en met een grauwaarschuwde hij zijn wijfje hem te volgen. Maar sidderend, met koortsachtige oogen, had zij hem aangezien, de jonge wolvin, met een klagend, heesch keelgeluid haar mannetje beduid, dat zij onmachtig was om op te staan.

De jonge wolf had haar besnuffeld, haar kop, haar rug en haar flanken, alsof hij iets vreemds aan haar bemerkte en verwonderd om haar ongehoorzaamheid. Toen had hij zich opgericht, het slank gelijkende lichaam gerekt, den prachtigen, fijnen kop in de lucht gestoken. Zijn instinct had het hem verraden, iets ongewoons in haar, waarvoor hij bang was, eerbied had, iets dat hij in zijn wolvenleven nog niet had gekend en waarvoor hij huiveren moest. Met een kreet, langgerekt en tot ver over de vlakte gedragen, had hij zijn smart geuit, de jonge wolf, omdat hij haar niet helpen kon, zijn wijfje, omdat hij onmachtig stond, tegenover het vreemde, dat komen moest.... En woedend, met een fellen moordlust trillend in zijn flanken, wendde hij zich opnieuw naar de vlakte....

Dick Pasley had dien wolvenkreet in de snellvallende schemering gehoord en met Mabel had hij den loop van den jongen wolf langs zijn klemmen gevolgd.

„'n Prachtbeest, Mabel, juist iets voor den ouden Dockwinn. Als hij dadelijk onder schot komt, is hij er geweest.”

Mabel keek eens naar het donkere wolvenlichaam, naar dien vrijgevochtene van de blanke vlakte, wiens lichaam zich als een fijne, beweeglijke silhouet tegen het smetteloze wit van het Sneeuwland afteekende. Toen keek zij Dick eens aan.

„Zou je 't wel doen, Dick? De oude Dockwinn is rijk genoeg en kan meer pelzen koopen, dan jij ooit zoudt kunnen schieten. Vind je niet dat....”

„Waarom zou ik het niet doen, Mabel?” vroeg Dick verwonderd. „'t Is een wolf, kindje, het gevaarlijkste en gluiperigste dier van de vlakte. Als de honger hem drijft, aarzelen ze zelfs niet om een mensch aan te vallen. En denk je nu eens 'n oogenblik in de macht van zoo'n verscheurend dier....”

Mabel rilde even, maar toch wendde zij haar blik af, toen Dick zijn geweer naar de vlakte richtte. Dick Pasley mikte zorgvuldig op den kop van het dier, om de vacht niet meer te beschadigen dan strikt noodig was, toen drukte hij af en het

geluid van het schot scheurde de geheimzinnige, plechtige stilte van de vlakte. De wolf maakte een lichtsprong, uitte een kreet van woede, en bleef toen roerloos in de sneeuw liggen.

Toen klonk hen plotseling een kreet in de ooren, langgerekt, jammerlijk en roerend als de wanhopige klacht van een mensch in stervensnood. Het deed hen huiveren en verschrift stamelde Mabel: „'n Mensch!”

„Neen,” zei Dick Pasley met 'n vreemde stem, „zijn wijfje, denk ik.”

Hij wachtte nog even, en liep toen met groote passen de vlakte op. Hij overtuigde zich, dat de wolf dood was en sleepte toen het wolvenlichaam door de sneeuw naar de hut. Stil bleven ze beiden 'n oogenblik naar het doode dier staren, in gedachten, een beetje ontroerd, getroffen door dien jammerkreet van het wijfje.

„Kom mee Dick, laat 'm liggen tot morgen,” verbrak Mabel de stilte. „Ik griezelen ervan.” Dick Pasley meende 'n vreemden klank te hooren in haar stem en hij volgde haar zwijgend in de hut, de wolf in de sneeuw achterlatend. En niet eens, maar ontelbare malen klonk hun dien avond het jammerlijk geluid in de ooren van het wolvenwijfje, dat onder de beschermende balsiestruiken haar uur en haar gezelschap bleef wachten....

Dien nacht, toen het alles verbergend duister over de blanke vlakte was neergedaald, hief de jonge wolvin zich met moeite uit de sneeuw, en kroop naar het spoor, waarlangs haar gezelschap voortgesleurd. Ongevoelig voor het gevaar, kroop ze het bloedspoor langs en gretig lekte haar tong de sneeuw, waar die gedrenkt was met het bloed van haar makker. Voor de hut, bij het lijf van den wolf, legde zij zich neer, besnuffelde toen het koude, stijfgeworden lichaam en stiet toen opnieuw haar klagende klanken den nacht in en de vlakte op.

Dick en Mabel ontwaakten ervan en met een zucht richtte Dick zich uit zijn slaapzak overeind. „Ik zal haar maar.... neen,” zei hij toen plotseling, vreemd aangedaan, „laat haar leven. Een wolf is voor den ouden Dockwinn genoeg....”

Hij voelde, hoe Mabel zijn hand zocht en deze zachtjes drukte. Vreemd bewogen bleven ze zoo stil liggen. Een uur lang hoorden zij het zachte gejammer van de wolvin, die om haar gezelschap te treuren en die smart wekte een vreemd wee in hun harten.

Zwijgend kampend met hun ontroering bleven ze liggen, weggedoken in hun slaapzakken, vreemd aangedaan, totdat alle geluid daarbuiten verstomd

was en de dageraad hen eindelijk deed opstaan.

Toen Dick Pasley naar buiten trad, schrok hij even en met een verraste stem riep hij Mabel uit de hut. Op het lijf van den jongen wolf lag een tweede lichaam uitgestrekt, dat van de jonge wolvin, met gebroken en verglaasde oogen.

„Wolventrouw,” zei Dick Pasley bedrukt, „maar hoe komt ze dood?”

Hij liep om het lichaam heen, en met een uitroep van verrassing wees hij op den bek van de wolvin.

„Vet, Mabel! Vet van het sneeuwkonijn.”

Hij bleef even terneergeslagen staan kijken en langzaam en moeilijk vervolgde hij: „Dat betekent, lieve, dat zij zich vergiftigd heeft.... Niet onvoorzichtig, maar bewust, om te zijn als hij, haar mannetje. Want hier ligt een sneeuwkonijn, dat ze heeft meegesleurd voor haar gezelschap, en dat ze zelfs niet geschonden heeft....”

Ontsteld en verschrift knielde Mabel in de sneeuw bij de wolvenvrouw en plotseling richtte zij zich op, om Dick met een vreemden, ontroerden blik aan te zien. Even scheen het alsof zij, wankelend, neer zou vallen, toen smeekte ze heesch: „Til 'ns op, Dick, jongen, til eens op dat lichaam.”

Verwonderd trok Dick Pasley het wolvenvrouwtje weg, toen liet hij zijn armen slap langs zijn lichaam vallen en kampte met de tranen in zijn oogen. Want daaronder, onder den buik van de wolvin en tusschen de flanken van den wolf, lagen vier kleine, levende wolfsjongen, met blinde oogen en gretig geopende bekjes, zoekend naar voedsel....

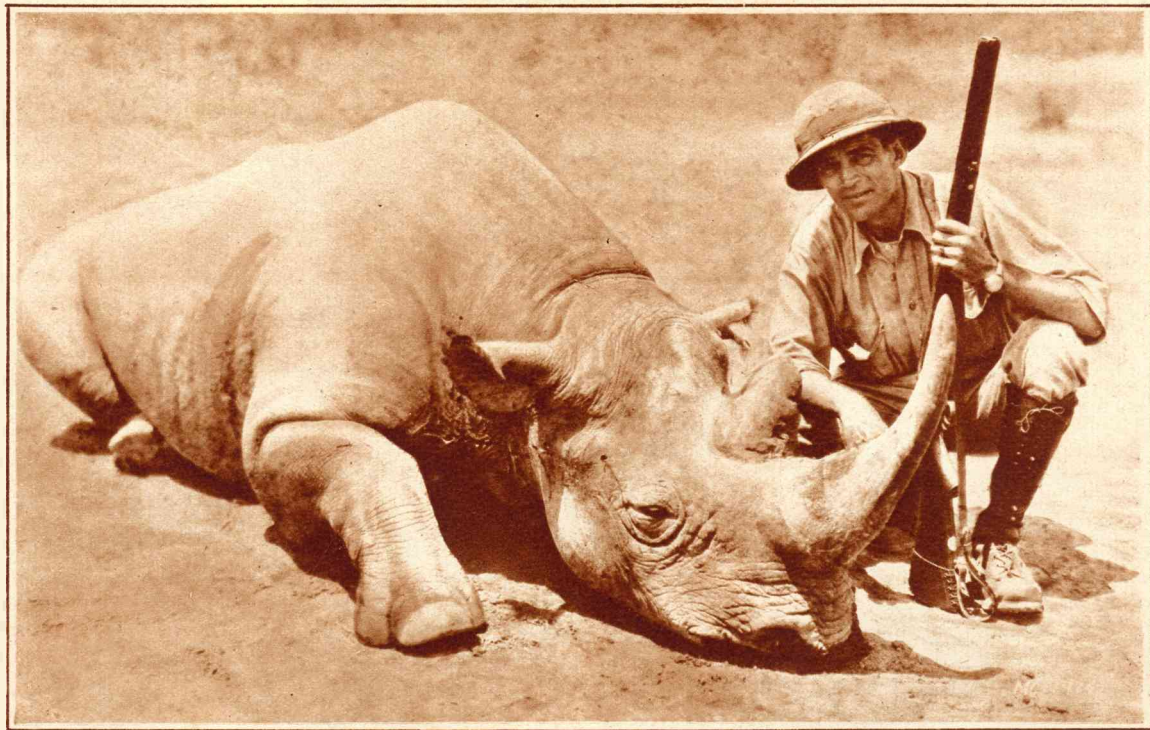
„Hun kindertjes,” fluisterde Mabel tot tranen geroerd, terwijl een wereld van gedachten door haar brein stormde.

„Eerst haar jongen het levenslicht gegeven, toen zichzelf vergiftigd,” stamelde Dick Pasley en voorzichtig, om de diertjes geen pijn te doen, nam hij ze een voor een op en legde ze in de koesterende armen van Mabel....

Dienzelfden middag nog trok er een slede de vlakte af, naar de grens van de beschaving terug. In de slede zat Mabel Pasley, met in haar schoot vier kleine wolfsjongen, die hulpbehoevend en gretig naar voedsel zochten. Aan het hoofd van de hondenspannen, de dieren aansporend met zachte, bemoedigende woorden, liep Dick Pasley.

Hij was niet week en hij was gehard in een leven van avonturen, waarbij de dood hem tientallen malen grijnzend had aangestaard. Hij had twee cholera-epidemies overleefd en zijn moed en zijn naam waren langen tijd een bedreiging geweest, voor de oproerige elementen onder de Cree-Indianen in de Reservation....

Maar hij was niet hard, niet moedig genoeg, om een levende bedreiging te zijn voor de levende dieren in de blanke wildernis, het gebied dat eenmaal door God aan den eland, den vos en den wolf was gegeven....

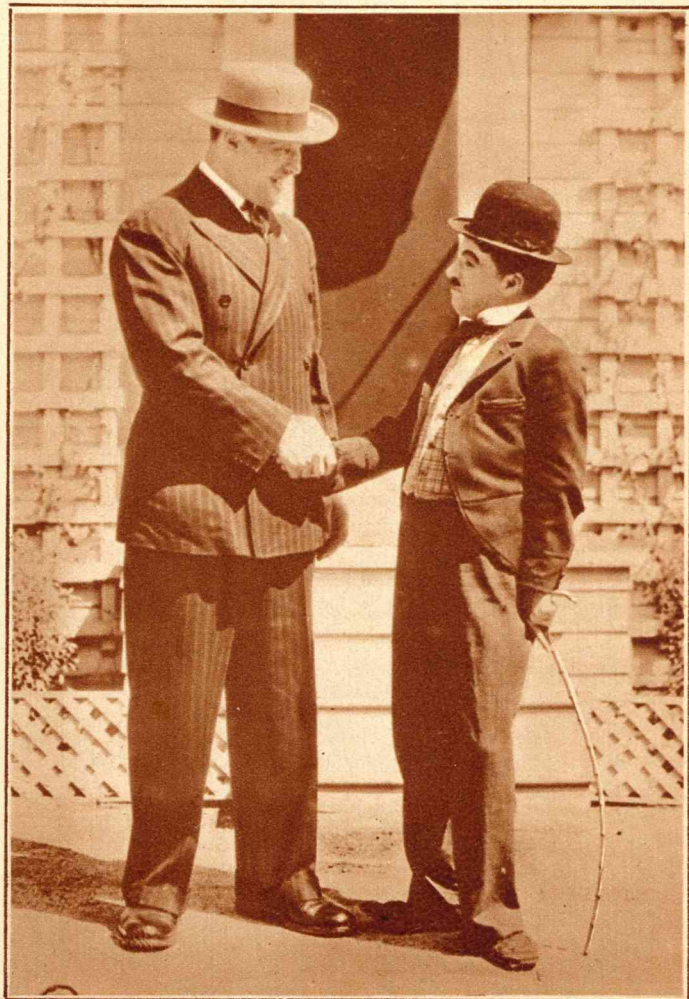
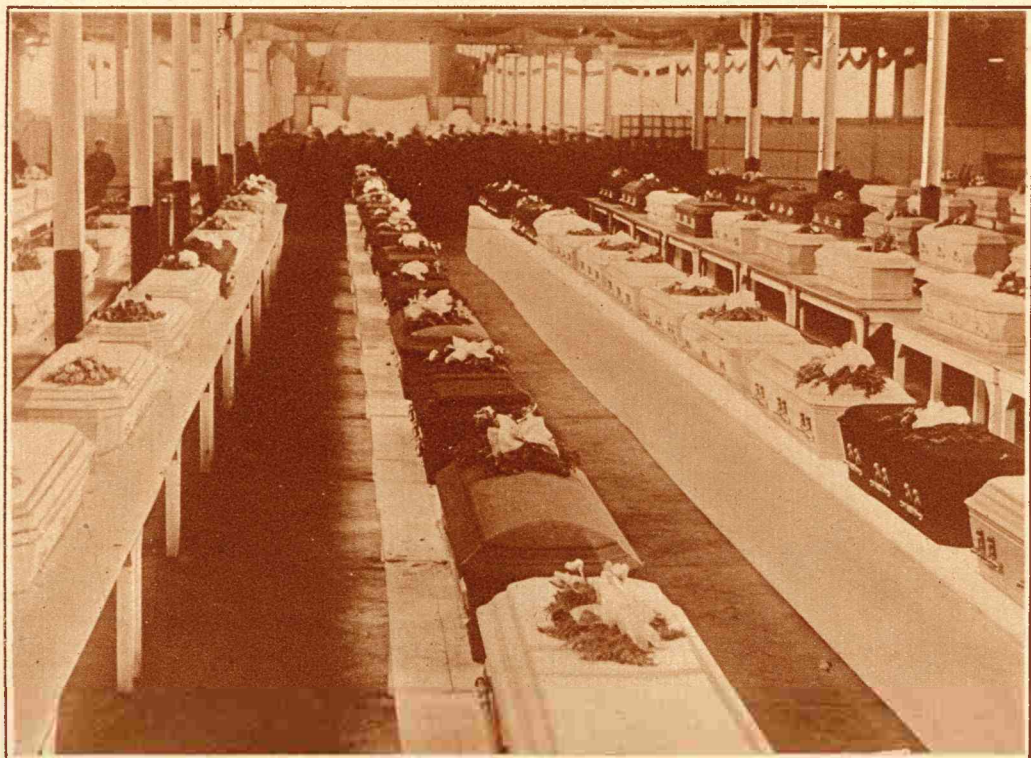
Een Afrikaansche jager bij zijn buit, een kolossalen rhinoceros. (Foto M. S. M.)

LAATSTE NIEUWS

Cor van der Lugt Melsert en Annie van Ees hebben eene nieuwe gelegenheid tot triomfen gevonden in 't Weense blijspel „Aan den Blauwen Donau". Wel doet de inhoud misschien door zijne vervikkelingen wat al te sterk aan de operette denken. En zeker is dat vorige Weense blijspel (Een Vrouw, zooals

ieder zoekt) in dat opzicht heel wat fijner en geestiger. Maar daar tegenover staat, dat de heer en mevrouw van der Lugt Melsert in de beide hoofdrollen juist de karakters, of misschien beter gezegd de typen, vinden, die ons publiek zoo gaarne van hen ziet. - Wij geven hen hier meer in twee der aardigste scènes uit het tweede bedrijf.

Carnera, de Italiaansche reus-bokser, bezoekt op zijn tournee door Amerika natuurlijk ook Hollywood en Charlie Chaplin.

← Een tragischen aanblik levert dit droevig tafereel der gestorvenen bij den brand in de gevangenis in Ohio, die drie honderd twintig slachtoffers eischte. De kisten werden in een groote zaal te Columbus ondergebracht.

De Nederlandsche voetbalploeg, welke Zondag tegen België gelijk speelde (2-2). Van l.n.r. Denis, Tap, v.d. Wildt, v. Kol, de Kreek, Kools, Breitner, v.d. Broek, Landaal, v.d. Meulen, v.d. Heyden.

Het Belgische team. Van l.n.r. Badjou, Hooydonckx, Adams, Nouwens, Versijp, Vandenbrouwhe, Hellemans, Declercq, Voorhoof, Bastin, P. Braine.

SPORT VAN ZONDAG

Nederland-België

In zekeren zin is het resultaat van den laatsten wedstrijd tegen de Belgen een teleurstelling voor ons. Als je pas tegen de kampioenen van Europa hebt gelijk gespeeld, dan ben je aan je reputatie verplicht, van de Roode Duivels te winnen, ook al hebben deze eenige weken geleden Frankrijk met verbluffende cijfers geklopt. Zoo zullen velen er over gedacht hebben, doch zij, die den wedstrijd in het Stadion zagen, zullen wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat die berekening in het geheel niet opgaat. De Belgen zijn nog geen haar minder dan wij. Zelfs zal hij, die niet door chauvinisme wordt verblind, moeten toegeven, dat het spel van onze Zuidelijke buren wat snelheid en positiekiezen betreft nog een tikje beter is dan het onze. Hier dient direct op gevolgd, dat de Oranjeploeg in haar verrichtingen van Zondag j. l. absoluut beneden den vorm uit den wedstrijd tegen Italië is gebleven, doch wie zegt ons tenslotte, dat de Belgen tegen Frankrijk ook niet beter hebben gespeeld dan dit tegen de Oranjemannen het geval was.

Over het algemeen hebben de dagbladen nog al gunstig over de match geschreven. Dit valt ons mee, omdat en het feit, dat de Hollanders minder op dreef waren dan tegen Italië en het gelijke spel, al was het dan ook geen nederlaag, iemand allicht in een mineur-stemming kunnen brengen. Dit is echter nog al losgelopen.

De uitslag heeft de verhouding ook wel vrij goed weergegeven. Holland had den wedstrijd kunnen winnen, indien scheidsrechter Retschury even na het Hollandsche doelpunt uit den strafschoep een tweede penalty wegens haken van v. d. Broek had toegekend. Indien die strafschoep dan benut was geworden, waarop bij van Kol toch wel 90% kans is, zou het verloop hoogstwaarschijnlijk heel anders zijn geweest. Die penalty bleef echter achterwege, en dit ampele feit was niet alleen oorzaak dat we een goal te kort kwamen, doch de Belgen vonden er blijkbaar aanleiding in om eens uit 'n ander vaatje te tappen.

Vanaf dat moment hebben onze tegenstanders het beste deel van het spel gehad, ook al waren er nog wel korte perioden van Hollandsch overwicht. De Roode Duivels hebben verder de meeste en de beste kansen

Nog een kiekje uit den interlandwedstrijd Holland-België te Amsterdam. P. Braine onderbreekt een door v.d. Broek geleiden Hollandschen aanval.

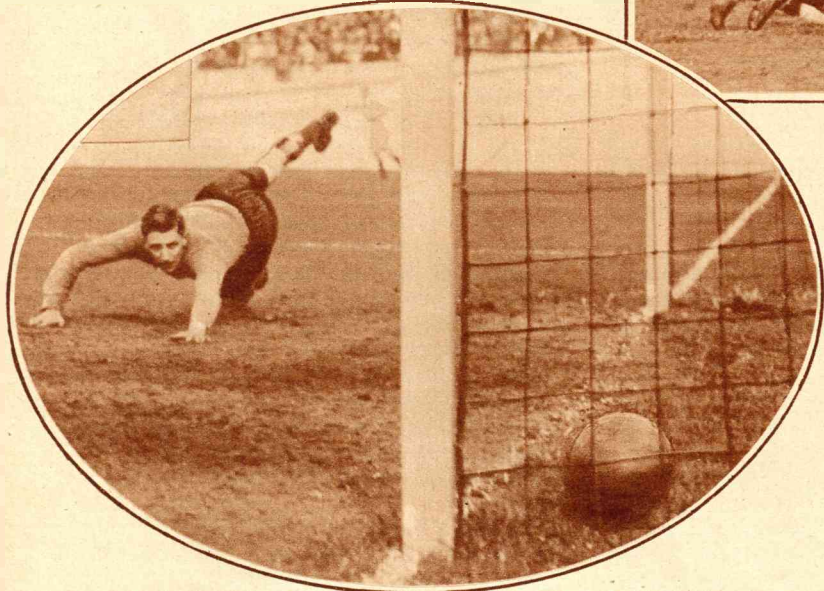
Spelmoment uit den wedstrijd Holland-België. W. Tap scoort met 'n effectvol schot het tweede Hollandsche doelpunt.

gekregen, doch hun schotvaardigheid was niet in overeenstemming met de handigheid, welke de aanvallers in het veld demonstreerden. Was dit wel het geval geweest, dan was het niet bij twee doelpunten gebleven. Overigens zat het den Belgen met schieten ook niet erg mee, gezien de palen v. d. Meulen eenige keeren assistentie verleenden.

De aanvoerders hebben na afloop verteld, dat zij met het behaalde resultaat niet ontevreden waren. Dat is zoo het beste. Wij echter hebben toch met een ietwat

onvoldaan gevoel het Stadion verlaten. We hadden er ons meer van voorgesteld.

Zondag over een week kunnen Roode Duivels en Oranjemannen in Antwerpen nu uitmaken wie de sterkste is. De Hollandsche ploeg is in haar geheel gekozen, iets, waarmede wij ons, met uitzondering van de midvoorplaats, heel goed kunnen vereenigen. De Kreek hebben wij nu driemaal in actie gezien, waarvan eens in een oefenwedstrijd. In alle drie die wedstrijden heeft hij absoluut gefaald. Zijn manier van spelen, opstellen b. v., is als midvoor absoluut onvoldoende. Momenteel is van Reenen, de Ajacied, absoluut beter. Slaagt De Kreek er in op 18 Mei zooveel schoten te lossen als we van onzen midvoor in de laatste wedstrijden te kort zijn gekomen, dan kunnen we in feeststemming naar de Scheldestad trekken.

De Belgen scoren. Met een hard laag schot in den hoek wordt v. d. Meulen door Bastin gepasseerd.

Waar is mijn Vader?

Een koele luchtstroom kwam van een open raam op mij af. Er was geen lawaai, geen rook, geen zure lucht van verschaald bier. Een tafel, midden in de kleine kamer, lag vol papieren. Op een hoek stond een blad met de resten van een middagmaal; een kussen en een paar dekens op een divan tegen een der wanden bewezen, dat het vertrek ook als slaapkamer was gebruikt.

Maar geen van deze dingen trokken mijn eerste aandacht. Aan de tafel, voorovergebogen met het hoofd op de armen, zat een man. Ik kuchte, en toen ik geen antwoord kreeg, stapte ik de kamer binnen.

„Neemt u me niet kwalijk,” zei ik. „Weet u ook, of...”

Toen drong de waarheid tot mij door, en ik werd koud van schrik. Er vloeide een streep over de papieren op de tafel, langzaam voort traag, zooals bloed vloeit, als 't hart het niet meer voortdrijft. Ik trad haastig vooruit en tilde het zware, waggelende grijze hoofd wat op. Het was Allan Fleming; een kogel had hem getroffen in het voorhoofd.

NEGENDE HOOFDSTUK

MAAR EEN OOG DICHT

Mijn eerste aandrift was, het huis uit te rennen; mijn tweede, op Hunter te wachten. Dien troep half dronken mannen op deze kamer los te laten, dat leek me ontwijding. Er was hier geen spoor van de majesteit of de wapenrusting der doods, maar juist de banaliteit der omgeving deed mij besluiten, te waken voor de nieuwe waardigheid van die figuur. Ik was natuurlijk geschrokken; toch had ik de heerschappij over mijn gedachten niet verloren. Ik werd mij bewust van een duidelijk gevoel van teleurstelling. Door Fleming hadden wij de oplossing trachten te vinden van de geheimzinnige gebeurtenissen te Bellwood, — nu was hij niet meer in staat ééne kwestie te helpen oplossen. Ik deed de deur dicht en overdacht, wat ik verder doen moest. Ongetwijfeld lag het voor de hand, eerst een dokter te roepen, maar ik had genoeg van den dood gezien, om te weten, dat er voor dezen man geen hulp meer was.

Eerst nu viel het mij op, dat er geen enkel wapen te zien was. Al hetgeen er aan dezen avond vooraf was gegaan, het besef van de wellicht onhoudbare positie, waarin Fleming zich bevond, had mij als vanzelf aan zelfmoord doen denken. Maar nu er geen revolver op de tafel of op den vloer lag, kon ik die gedachte niet zonder meer volhouden. Ik besloot dadelijk den jongen dokter te roepen, die in de kamer aan den overkant zat, en opgewonden trok ik de deur open... en zag Harry Wardrop voor mij, en achter hem Hunter.

Ik herinner mij niet, dat er iemand iets zei. Hunter sprong mij voorbij, de kamer in, en zag met één oogopslag alles, waar ik drie minuten voor had moeten kijken. Toen ook Wardrop binnenkwam, sloot Hunter de deur achter hem, en met drieën stonden wij naar de over de tafel gebogen figuur te staren.

Ik lette op Wardrop; nooit heb ik een zoo plotseling gebroken gestalte gezien. Hij viel letterlijk neer op een stoel, zocht zijn zakdoek en veegde langs zijn trillende lippen; alle schijn van kleur week uit zijn gelaat, en hij was slap, ontzenuwd.

„Heb je het schot gehoord?” vroeg Hunter mij. „Het kan maar een paar minuten geleden zijn.”

„Ik weet 't niet,” zei ik verbijsterd, „ik hoorde een heele serie knallen, maar ik dacht, dat 't een auto was, op straat.”

Terwijl ik antwoordde, doorzocht Hunter de kamer, keek onder de tafel, lichtte de dekens op. Buiten draaide er iemand aan den deurknop, en schudde er even aan, toen hij merkte, dat de deur gesloten was.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Fleming!” riep hij met gesmoorde stem. „Fleming!”

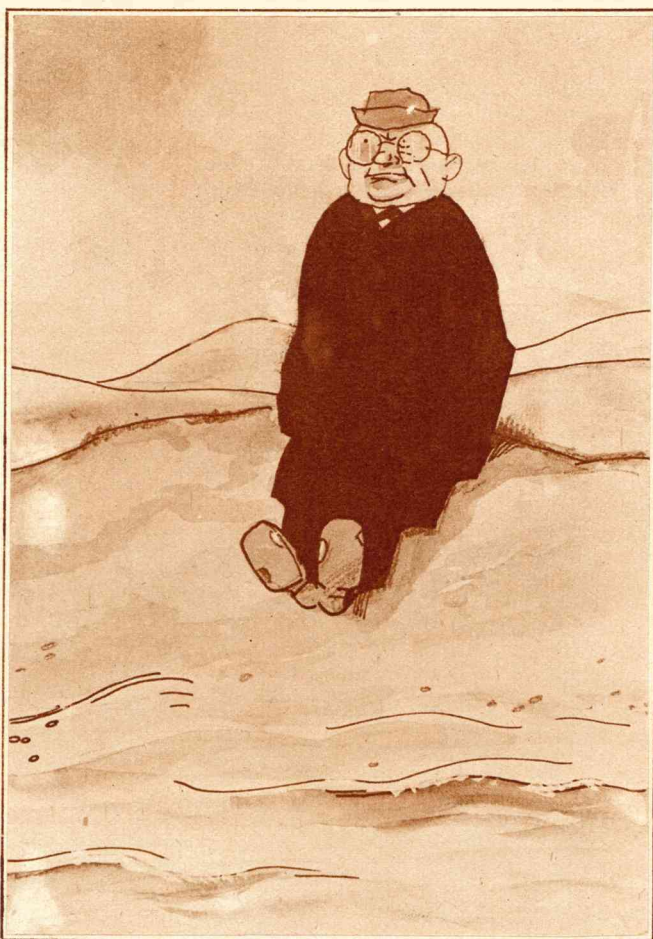
Hunter gaf ons 'n teeken en wij hielden ons stil, en zwaar verwijderden zich de voetstappen door de gang. De detective spreidde netjes de dekens over den divan uit en gezamenlijk droegen we het lijk daarheen. Wardrop kon zich nauwelijks op de been houden.

„Nu,” zei Hunter rustig, „voordat ik dokter Gray binnenroep — wat weet u hiervan, meneer Wardrop?”

Wardrop keek hem versuft aan.

„Hij was er vanmorgen, toen ik wegging, erg aan toe,” sprak hij eindelijk heesch. „Het heeft

Professor Priem Pruttelt:

„Ik voel me slechts waarlijk groot,
als ik met de zee alleen ben.”

nu geen doel meer iets te verzwijgen, God weet, dat ik gedaan heb al wat ik kon. Maar hij heeft al jaren lang cocaïne gebruikt, en vandaag had hij niets meer. Toen ik hier kwam, zoowat een half uur geleden, leek hij wel krankzinnig, en dacht ik, dat hij een ongeluk aan zichzelf zou begaan. Ik heb hem zijn revolver afgenomen, en zoodra ik hem alleen dorst te laten, ben ik gaan probeeren, of ik een dokter kon vinden.”

„Om cocaïne te vragen?”

„Ja.”

„En niet... omdat hij al gewond was en u vreesde, dat het doodelijk zou zijn?”

Wardrop huiverde. Dan dwong hij zichzelf tot kalmte en zijn toon werd natuurlijker.

„Wat helpt 't om te liegen?” zei hij neerslachtig. „Als ik de waarheid zeg, zult u me echter ook niet gelooven, maar... hij was al dood, toen ik hier kwam. Ik hoorde een geluid als het slaan van een deur, toen ik de trap op ging, maar er was beneden een verschrikkelijk rumoer, dus ik kon 't niet goed onderscheiden. Toen ik binnenkwam,

viel hij juist voorover, en...”

Hij aarzelde.

„Zijn revolver?” vroeg Hunter met een loerenden blik.

„In zijn hand. Hij was al dood.”

„Waar is de revolver?”

„Die zal ik aan den coroner geven.”

„Die zult u aan mij geven,” zei Hunter fel. En na een aarzeling bracht Wardrop het wapen te voorschijn uit zijn achterzak. Het was een gewone achtendertiger. Hunter keek er in. Twee kamers waren leeg.

„En u wachtte — wel een minuut of tien — zonder om hulp te roepen, en toen ging u nog naar buiten om een dokter te halen! Wat hebt u gedaan in die tien minuten?”

Wardrop kneep de lippen samen en antwoordde niet.

„Als meneer Fleming de hand aan zichzelf geslagen had,” ging Hunter onbarmhartig voort, „zouden er sporen van het kruut rondom de wond te zien zijn. Bovendien was hij bezig een brief te schrijven. Het moet wel een heel plotselinge opwelling geweest zijn, die... kijk, hij had nog pas een paar woorden geschreven...”

Ik keek naar het papier op de tafel. De brief droeg geen opschrift. Hij begon ineens: „Ik zal hier weg moeten. De getallen hebben mij gevolgd. Vanavond...”

Dat was alles.

„Er is hier geen kwestie van zelfmoord,” zei Hunter ernstig. „Het is moord, en ik zou u aanraden, meneer Wardrop, op uw woorden te passen. Wilt u vragen, of dokter Gray hier wil komen, meneer Knox?”

Ik ging de gang door, naar de kamer, waar 't meeste rumoer was. Gelukkig was dokter Gray niet aan 't spelen. Hij stond aan een tafeltje in den hoek een blikje kaviaar open te maken en kwam op mijn wenk naar buiten. Hij vroeg niets, en ik liet hem onvoorbereid de sterfkamer binnengaan. De aanblik van den dood liet hem klaarblijkelijk onbewogen, maar de identiteit van den doode sloeg hem met verbazing.

„Fleming!” zei hij verschrikt, toen hij op het lichaam neerzag. „Fleming... waarachtig... zelfmoord!”

Hunter stond met een knorrig gezicht haar nem te kijken.

„Hoelang is hij dood?” vroeg hij.

De dokter bezag de schotwonde in het voorhoofd, en keek toen veelbetekenend naar de groep rondom den divan.

„Nog geen uur, waarschijnlijk nog geen half uur,” zei hij. „'t Is vreemd dat we niets gehoord hebben, hier vlak over in de gang.”

Hunter haalde een schoonen zakdoek uit zijn zak en legde dien over het doode gezicht. Het was een opluchting voor ieder van ons. De dokter, die naast den divan knielde, kwam overeind en keek Hunter vragend aan.

„Hoe krijgen we hem hier vandaan,” zei hij.

„Er zal een hoop drukte over gemaakt worden — je weet hoe het gegaan is met dat geval van Butler.”

„Die is op de houtwerf dood gevonden,” zei Hunter droogjes. „Maar laten we afspreken, dokter, dat dit lijk hier blijft, en ik stoor me er geen zier aan, al wil het heele stadsbestuur het weg hebben. U moet niet vergeten, dat we hier met een moord te doen hebben.”

De dokter keek vreemd op.

„Moord!” herhaalde hij, „waarom... wie...”

Maar Hunter had nog voor vele dingen te zorgen. Hij toonde niet veel respect voor des dokters verbazing.

„Probeert u of u het huis leeg kunt krijgen, dokter,” zei hij. „Vertel ze maar dat hij dood is, 't zal toch gauw genoeg uitlekken.”

Toen de dokter de kamer uit was, ging Hunter naar het open raam, waardoor een nieuwe regenbui naar binnen joeg, en deed het dicht. Dat rarm bracht mij op een idee, en ik ging erheen en trachtte

door de natte ruiten te kijken. Er was daarbuiten geen afdak of lager gebouw, maar niet meer dan enkele meters van ons vandaan waren de leelijke muren en de gebroken ruiten van het pakhuis.

„Kijk eens Hunter,” zei ik. „Waarom kan hij niet uit het pakhuis doodgeschoten zijn?”

„Dat kon hij wel, maar hij is 't niet,” beweerde Hunter, met een blik naar de gebogen figuur van Wardrop. „Meneer Wardrop, ik zal een boodschap naar den coroner sturen en dan verzoek ik u met mij naar het bureau te gaan, en den chef te vertellen wat u weet. Knox, wil je den coroner even opbellen?”

In ongeloofelijk korten tijd was 't clubgebouw leeg, en nog vóór middernacht kwam de coroner en ging de trap op naar de kamer. Ik voor mij, ik had ontbeten, geluncht en gedineerd met gruwelen, en ik bleef in de verlaten kamer beneden zitten en overpeinsde, hoe ik het nieuws aan Margaret moest mededeelen.

Om half één kwamen de coroner, Hunter en Wardrop beneden; ze lieten een detective boven achter, die 't lijk moest bewaken tot den volgenden morgen; dan kon het naar huis worden gebracht. De coroner had een rijtuig wachten, en hij nam ons aanstonds mee naar Hunter's chef. Die was opgebleven, en als een lijkstoet kwamen we zijn spreekkamer binnen.

Wardrop vertelde zijn verhaal, maar erg overtuigend klonk dat niet. De chef, een lange man die heel weinig sprak, en achterovergeleund zat met zijn oogen half dicht, luisterde maar, slechts nu en dan 'n vraag stellend. De coroner, die voortdurend zat te gapen, ging weg, toen Wardrop nog pas de helft verteld had, alsof naar zijn meening de schuldige al zoo goed als gehangen was.

„Ik ben — ik was de privé-secretaris van meneer Fleming,” zoo begon Wardrop. „Ik kreeg die positie door een relatie van zijn vrouw's kant. Ik heb drie jaar die positie bekleed. Daarvóór studeerde ik in de rechten. Voor eenigen tijd ontdekte ik, dat meneer Fleming het een of ander bedwelmend middel gebruikte. Tot voor een week wist ik niet welk. Den negenden Mei ontbood mijnheer Fleming mij. Ik was toen te Plattsburg, en hij was thuis. Hij was in een verschrikkelijken toestand, hij kon in 't geheel niet slapen, en hij zei dat hij achtervolgd werd door iemand, die 'm doodden wou. Op 't laatst vroeg hij mij, wat cocaïne voor hem te halen, en toen hij dat gebruikt had, was hij weer in zijn gewone doen. Ik dacht, dat hij zich die vervolging maar verbeeld had. Hij had een man, die Carter heette, voor bewaking in huis, en die ging door voor butler.

Er waren moeilijkheden in de partij, ik weet niet precies van welken aard. Meneer Schwartz kwam hier meneer Fleming spreken, en het schijnt dat er geld noodig was. Meneer Fleming moest het direct hebben. Hij gaf me een paar effecten om te verkoopen. Ik ging ermee naar Plattsburg. Dat was den tienden....”

„Was dat de dag, dat mijnheer Fleming verdween?” vroeg de chef.

„Ja. Hij ging naar „De Witte Kat” en bleef daar. Niemand wist, dat hij daar was, behalve de huisbewaarder en nog één man. Op den avond van den eenentwintigsten kwam ik terug, met de opbrengst van de verkochte stukken. Ik had het geld in een pakje in een kleine Russisch-leeren reistasch, die ik geen oogenblik uit mijn handen gaf. Meneer Knox hier veronderstelde, dat ik hem had neergezet en dat hij voor een anderen verruild was, maar ik heb hem voortdurend in handen gehad tot het oogenblik, dat ik hem neerzette in het portiek van het huis te Bellwood, terwijl ik probeerde binnen te komen. Ik woon in Bellwood, bij de dames Maitland, zusters van wijlen mevrouw Fleming. Ik kan niet verklaren hoe 't gebeurd is, maar terwijl ik probeerde in het huis te komen, werd de tasch leeggehaald. Meneer Knox kan dit bevestigen: hij vond hem zelf, leeg.”

Ik bevestigde dit met een enkel woord. De chef begon belangstelling te toonen.

„Wat zat er in de tasch?” vroeg hij.

Wardrop dacht na.

„Een pyama,” zei hij, „twee toiletborstels en een kleerenborstel, twee of drie overhemden, zoowat een half dozijn boorden en een stel ondergoed.”

„En dat was allemaal weg, en het geld ook?”

„Er was niets meer in den tasch dan mijn spoorboekje.”

De chef en Hunter keken elkaar aan. Toen.... „Gaat u door alstublieft,” zei de detective vriendelijk.

Ik denk, dat Wardrop begreep, hoe weinig kans hij had, dat iemand dit deel van zijn verhaal gelooven zou. Hij kneepte zijn lippen dicht en hief het hoofd op, alsof hij van plan was, geen woord meer te zeggen.

„Ga door,” drong ik aan. Als hij zichzelf rechtvaardigen kon, moest hij het doen. Ik kon niet teruggaan naar Margery Fleming en haar zeggen, dat haar vader vermoord was en dat haar verloofde van die misdaad verdacht werd.

„De tasch was leeg,” herhaalde hij. „Ik was nog geen vijf minuten bezig geweest aan de luiiken, en in dien tijd is de tasch leeggeroofd. Meneer Knox hier vond hem tusschen de bloemen onder de veranda, leeg.”

De chef keek mij met nieuwe belangstelling aan. „Woont u ook in Bellwood, meneer Knox?”

Voetbalwedstrijd

*Eens per week en vol verwachting
Laden we ons aan de sport,
Stil van zenuwachtig vreezen,
Of met een lawaai-record!
Op ontelb're voetbalbelden
Daast het bruine monster rond,
En we weten 't te vertellen:
Sport maakt krachtig en gezond!*

*Twee en twintig jonge mannen
Zwoegen onverdroten voort,
Door verwarde, wilde kreten
Onophoud'lijk aangespoord!
Langs de lijnen staan de drommen,
Overwinnen is 't parool,
En ze lachen of ze huilen
Bij een vóór- of tegengaal!*

*Met nerveuze aangezichten
Ziet men vaak elkander aan,
Handen wringen, harten bonzen,
Was de wedstrijd maar gedaan!
Kijk, als 't knijpt, niet te nauwkeurig,
Geef 'em forscher van katoen,
Anders kelderen je kansen,
En je wordt nooit kampioen!*

*Welk een spanning, meken, maanden,
Lukt het niet? Of zal het gaan!
Om het plaatsje op de ranglijst,
Ongeslagen bovenaan!
Welk een opgezweepte vreugde,
Als men zich de sterkste weet,
Maar wanneer men wordt geslagen,
Welk een knauwend voetbal-leed!*

*Beste voetbal-overdrijvers,
Die vaak te eenzijdig leeft,
Alsof heel je jonge leven
Enkel naar een doelpunt streeft,
Zorg voor sterkende ontspanning
In het dienen van je sport,
Opdat voetbal voetbal blijve,
En geen sport-neurose wordt!*

KROES

„Neen, ik ben de advocaat van miss Letitia Maitland, en ik was er dien éenen nacht als gast. Ik vond den tasch, zooals meneer Wardrop verklaarde, leeg.”

De chef wendde zich weer tot Wardrop.

„Hoeveel geld was er in, toen u hem.... neerzette?”

„Honderdduizend dollar. Ik dorst het niet aan meneer Fleming te gaan vertellen, maar ik moest wel. We hadden een heele scène, vanmorgen. Ik geloof, dat hij dacht, wat voor de hand lag — dat ik het gestolen had.”

„Hij werd handtastelijk, denk ik, en sloeg u tegen den grond?” vroeg Hunter zoetsappig.

Wardrop bloosde.

„Hij was buiten zichzelf; en, enfin, het was heel erg voor hem. En hij had geen cocaïne meer.

Toen ik wegging, was hij razend, en toen ik thuis kwam, hoorde ik, dat miss Jane verdwenen was, ontvoerd, op denzelfden tijd, dat mijn tasch was leeggeroofd! Ik begin mij af te vragen, of ik wel goed bij mijn verstand ben.”

„En toen — vanavond?” drong de chef.

„Vanavond voelde ik, dat er iemand op meneer Fleming letten moest; ik was bang, dat hij een ongeluk zou begaan. Het was niet makkelijk, weg te komen, terwijl miss Jane vermist werd. Maar, toen ik in „De Witte Kat” kwam, vond ik hem dood. Hij zat met zijn rug naar de deur, en zijn hoofd op de tafel.”

„Had hij de revolver in de hand?”

„Ja.”

„Weet u dat zeker?” vroeg Hunter. „Ik dacht dat u meneer Fleming vanmorgen zijn revolver afnam, toen hij er u mee dreigde?”

Wardrop's gezicht trok zenuwachtig.

„Dan bent u verkeerd ingelicht,” zei hij, maar de toon, waarop hij sprak, maakte weinig indruk. Die was weifelend, onzeker. Uit de gelaatsuitdrukking van Hunter begreep ik, dat hij er maar naar geraden had, en dat het resultaat hem meeviel.

„Hoeveel mensen wisten, dat meneer Fleming zich verborgen hield in „De Witte Kat?” vroeg de chef.

„Maar heel enkelen, buiten mezelf alleen de man, die 's-morgens het clubhuis schoonmaakt, en Clarkson, de kassier van de Leenbank, die hem daar één keer moest komen spreken.”

De chef liet het erbij.

„En, meneer Knox, wat kunt u mededeelen?”

„Ik deed de deur van meneer Fleming's kamer open, misschien een paar minuten nadat meneer Wardrop wegging,” zei ik. „Hij was dood, en lag met zijn hoofd op de uitgespreide armen over de tafel. Hij had een schot in het voorhoofd.”

„Hoorde u geen schot, toen u in de gang was?”

„Er was veel lawaai. Ik hoorde een of twee scherpe geluiden, zooals de knallen van een motorrijtuig of een auto.”

„Dichtbij, dacht u?”

„Niet zoo erg; ik dacht, inzoover ik dan dacht, dat het op straat was.”

„Van die automobiel is juist,” zei Hunter droogjes. „De burgemeester stuurde zijn auto weg, toen ik meneer Wardrop achterna ging. De geluiden, die u hoorde, waren geen schoten.”

„Het is toch vreemd,” meende de chef, „dat er een revolver kon worden afgeschoten in de bovenkamer van een gewoon woonhuis, terwijl dat huis vol mensen was, en dat niemand het hoorde. Waren er sporen van kruit op het lijk?”

„Niets,” zei Hunter.

De chef stond op.

„Ik dank u zeer, heeren,” sprak hij rustig. „Meer is er niet voor 't oogenblik. Hunter, ik wou je nog een paar minuten hebben.”

Ik geloof, dat Wardrop zich verbaasde, dat hij in vrijheid gaan kon. Hij had niet anders verwacht, dan een onmiddellijke aanklacht wegens moord. Terwijl wij naar den hoek liepen, om uit te zien naar een rijtuig of auto, wat er zich het eerst voerde, keek hij om.

„Ik dacht 't wel,” zei hij bitter. Een man slenterde achter ons door de straat. De politie sliep niet, zij had enkel één oog dicht gedaan.

De laatste trein was weg. We namen de electrischen nachttram naar Wynton, en legden de drie kilometers naar Bellwood te voet af. We waren geen van beiden spraakzaam, en waarschijnlijk dacht hij, evenals ik, aan Margery en aan 't nieuws, dat zij te hooren moest krijgen.

Het had geregend, en de wegen waren slecht. Ééns keerde Wardrop zich om, en we hoorden een heel eind achter ons den detective voortwaden.

„Ik hoop dat hij zich amuseert,” zei hij. „Ik heb expres dezen weg genomen, om hem tot aan zijn nek door de modder te laten baggeren.”

„'n Mooie streek!” riep ik uit. „Ik mag me wel met een mes laten afkrabben, voor ik mijn kleeren uit kan krijgen.”

We knapten van het lachen allebei wat op; het gaf een zekere zenuw-reactie. De detective was nog een eind achter, maar na een poosje bleef Wardrop staan, terwijl ik verder ploeterde. Gezamenlijk haalden ze mij in, en toen zwoegen we met z'n drieën door, over onverschillige zaken pratend.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

KINDERKLEERTJES

Dat, over het algemeen, de Fransche moeders haar kindertjes een teveel aan opsmuk geven, naar onzen Hollandschen smaak, is bekend. Parijs is, naar ik meen, ook de eenige stad, waar speciale kinder-modeshows worden gehouden en waar jonge kinderen, met het aplomb en de pose, van haar oudere collega's afgekeken, voor de verukte oogen van moeders en kinderjuffen en benijd door de kleine meiskens, voor wie hier zorgvuldig de kleertjes worden uitgezocht, paradeeren met de nieuwste scheppingen voor het jonge volkje. De kleeren der Parijsche kindertjes zijn meestal een navolging van de kleeren der moeders. Schrijft de mode mama een lage taille voor, dan draagt haar dochtertje een laag ceintuurtje — nu mama's taille hooger is geworden, wordt ook het ceintuurtje van de kleine meid hooger aangebracht.

Al houden we ons nu over het algemeen ook bij de gedachte, dat kinderen geen opsmuk behoeven, dat de teerheid en 't liefelijke van een kind juist bij eenvoudige kleertjes het best tot hun recht komen, toch zijn er gelegenheden, waarbij we iets meer willen, waarbij we gaarne met iets aparts, ook voor onze kleinen, voor den dag willen komen.

Allerliefst en zelfs geschikt voor de kindertjes van vijf en zes jaar is het biedermeier-modelletje — het

Feestelijk jongenspakje met bolero; donkerblauwe wollen stof met wit kraagje en manchetten.

korte gladde lijfje met langen rok. Ik zag een Fransch modelletje van Jeanne Landin, waarbij de wijde rok, tamelijk lang en van achteren bijna de enkels rakend, door paardenharen biesjes uitstaand was gehouden. De rok was aan den bovenkant over een handbreedte in smalle plooitjes bijeengehouden en van onderen versierd met drie over elkaar vallende geplisseerde strooken.

Bij een ander modelletje van wit chiffon bestond de garneering in een ruitvormig applicatiewerk van champagnekleurige tafzijde, met gouddraad opgenaaid. De ceintuur, die het korte lijfje verbond met den zeer wijden rok, eindigde van voren in een sierlijken grooten strik. Ook een iadderwerk van fijne biesjes is een geliefkoosde — en tijdroovende — garneering voor kinderjurken.

Engelsche, Duitsche en Hollandsche kinderjurken worden alle eenvoudiger gehouden dan de hierboven beschrevene. Geheel nieuwe dingen zien we daar niet, maar voor de eenvoudige modelletjes, welke ons de beste lijken, wordt weer eens 'n andere garneering gevonden zoo nu en dan. Het wit voile

hemdmodelletje van onze eerste afbeelding heeft een eigenaardig borduursel in bonte kleuren en wordt aan den hals gesloten met 'n kleurig koordje.

Numero twee, van crêpe de chine vervaardigd, is versierd met smockwerk en met een siersteekje langs het kraagje en langs de korte, apart ingezette mouwtjes.

Ook het hierbij afgebeelde jongenspakje, dat bedoeld is als eenigszins feestelijke kleedij voor den kleinen man, zal beter voldoen aan onzen smaak dan de Parijsche jongenskleertjes, voor feestelijke gelegenheden mouwloos en versierd met geplisseerde strookjes en 'n zijden sjerp. Nietwaar, we willen toch, dat onze jongens er ook jongensachtig uitzien?

PAULA DEROSE.

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onbetspelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maalt patronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.

Kinderjurk van zacht groene crêpe de chine, met smockwerk en siersteekjes gegarneerd.

Wit voile jurkje volgens kimonomodel, versierd met bont gekleurd borduursel.

ZACHT ALS ZIJDE — WELRIEKEND
ALS DE LENTEBLOESEM — HELDER
WIT — WELDADIG VOOR UW HUID

LUX TOILET ZEEP

LTZD - 038 H

N.Y. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN

PRIJS 25 CENTS PER TABLET

„Het is een fout andere zeep te gebruiken” zegt ECHTEN

SCHOONHEIDSSPECIALIST VAN DE MEEST VOORAANSTAANDE
ACTRICES EN ZANGERESSEN VAN DE OPERA TE BUDAPEST

„Bij elke behandeling in mijn
salon geef ik den raad, de huid
twee maal per dag met Palm-
olive Zeep te reinigen. Niets
anders verwijdt, naar mijn er-
varing, kleine onzuiverheden, die
de poriën verstopen, beter.”

Francis Echten
BUDAPEST

FRANCIS ECHTEN,
die reeds 40 jaar als
schoonheidsspecialist
verbonden is aan de
Koninklijke Hongaar-
sche Opera te
Budapest.

DIT advies is daarom zoo belangrijk,
omdat beiden, Francis Echten en
zijn zoon, beroemd zijn op het gebied
van gelaatsverzorging. De bekendste
schoonheidsspecialisten in Europa en
Amerika zijn het hiermede eens. Geen
zeep is ooit zoo algemeen aanbevolen
als Palmolive Zeep. Geen schoon-
heidsbehandeling is zoo bekend als
de Palmolive 2-minuten behandeling.
Millioenen bekoorlijke vrouwen
danken haar fraai en jeugdig
uiterlijk aan deze zeep, gemaakt
van palm- en olijfoliën.

De 2-minuten behandeling.

Maak een rijkelijk schuim van
Palmolive Zeep en water en
wrijf dit twee maal per dag ge-
durende twee minuten in Uw
huid. Spoel daarna af, eerst met
warm, vervolgens met koud
water. Daarna poederen en op-
maken.

Francis Echten Jr., die eveneens
Palmolive Zeep van onschatbare
waarde vindt voor gelaatsbe-
handeling.

20
cent
PER STUK

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de
geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.
COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam
Adres
Woonplaats

Adverteeren doet verkoopen

Als de Jeuk U de Nachtrust Roof.

Is het niet onverstandig U heele
nachten door jeuk te laten fol-
teren, wanneer D.D.D. U direct
verlichting kan brengen? Deze
genezende vloeistof is het mid-
del, dat ge noodig hebt tegen
Uw huidaandoening. Het stilt de
jeuk en bezorgt U een rustigen
slaap. 's Morgens staat U dan
verkwikt op. Alle lijders aan
huidaandoeningen, die D.D.D.
gebruiken, ondervonden een
directe verlichting van het jeuken
en de pijn. D.D.D. dringt diep
in de poriën, doodt daar de
ziektekiem en maakt de huid
gezond. Wacht niet, koop nog
heden een flacon van f 0.75 of
f 2.50 bij uw Apotheker of Drogist.
D.D.D. ondersteunt de wer-
king der D.D.D.-vloeis-
tief ZEEP stof en houdt de huid
gezond. f 1.— per stuk. C 2

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken, hun
overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep. Uit-
keeringen van f 30.— tot f 2000.—. Zie de polisvoorwaarden.

Tegen ruwe, gesprongen
huid is Crème Mouson
het meest begeerde huid-
verzorgingsmiddel

CRÈME MOUSON

REINARI

De Constant Rebecquestraat 86-88 — Tel. 36154
levert U een

PRIMA GRAMOPHOON MET 10 PLATEN
His Masters Voice — Polydor — Columbia — Brunswick enz.
vanaf f 1.50 per week

KOFFERGRAMOPHOONS

His Masters Voice — Polydor — Columbia — Edison Bell — Odeon
vanaf f 1.— per week

Ook wordt door ons vakkundig geplaatst
VOOR SLECHTS VIJFTIEN GULDEN P. MAAND
een complete combinatie van

PHILIPS

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel
koopen, wanneer U onze 1e klas

H. B. S.

RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

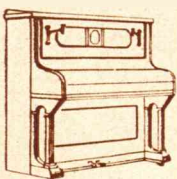
f 1.50 kunt koopen op termijnbetaling met
per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

De Hees & Co piano

volgens nevenstaande afbeelding

f. 575.-

Onze stelregel is het beste te
leveren tegen den laagsten prijs
Onze naam staat er borg voor,
dat gij inderdaad het beste ont-
vangt, terwijl onze enorme omzet
het mogelijk maakt zulk een bij-
zonder laag prijs te berekenen.
Een bezoek aan onze toonzalen
verplicht U tot niets Gratis
toezending van catalogus 94 en
inlichtingen over ons huurkoop-
systeem

LEVERING FRANCO DOOR GEHEEL NEDERLAND

10 JAAR GARANTIE

N.V. HEES & Co Delft

Toonzalen: DEN HAAG, Fred. Hendriklaan 295

DANKBETUIGING

Hiermede betuigt ondergeteekende haar dank aan de Directie van „'s-Gravenhage in Beeld" voor de haar gedane uitkeering, groot

f 600.—
(ZESHONDERD GULDEN)

overeenkomstig de Gratis Ongevallen-verzekering verbonden aan een abonnement op „'s-Gravenhage in Beeld". Deze uitkeering geschiedde in verband met een wijlen haar echtgenoot overkomen ongeval met doodelijken afloop.

(w.g.) Wed. POOTJES.

's-GRAVENHAGE, Jac. Catsstraat 99.

VOOR HERSTELLENDEN
EN TER VOORKOMING VAN
OVERSPANNING

VITOPHOS
HET VERSTERKINGSMIDDEL
VOOR ALLEN

VERT.: N.V. AMSTERD. CHININEFABRIEK

Sproeten

komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

Abonneert U op
**'s-Gravenhage
in Beeld**

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

ONZE 3 VOORDEELEN

DE BESTE RADIO F15.- PER MAAND 2 JAAR SERVICE

Het is Uw voordeel niet is de Philips Standaard Combinatie van f 247,50 (Toestel met luidspreker) Uw huisgenoot. Huizen Hilversum, Berlijn, Rome Londen, Parijs en honderd andere stations houden U bezig amuseeren U uur aan uur. Welk 'n genot! En dan

EEN HEELE WEEK GRATIS OP PROEF

zonder verplichting tot kopen. Ook voor het plaatsen van antennes worden in geen geval kosten berekend. Geen huis zonder radio.

**NEDERLANDSCHE
GRAMOPHOON CENTRALE**

ZOUTMANSTRAAT 13-15
TELEF. 36631, DEN HAAG

CATHARIJNESINGEL 18
TELEFOON 11520, UTRECHT

De heer H. W. M. Bruning te 's-Gravenhage mocht 1 dezer onder groote belangstelling zijn gouden jubileë vieren als directeur der Werk-inrichting voor blinden.

De asphalteeringswerken aan de Laan van Meerdervoort vorderen vlot: ook het laatste gedeelte is nu onderhanden, of liever onder de machtige stoomwals, die het wegdek straks spiegelglad achter zich zal laten.

Aan de Crispijnstraat hield deze week de Vakschool voor Schoenmakers eene tentoonstelling, waarbij tevens eene demonstratie gegeven werd van het onder-richt. Niet alleen in reparatie maar ook in de vervaardiging van maatwerk worden de leerlingen opgeleid, zoals het plaatje zien laat, dat onze fotograaf er maakte.

Den eersten Mei heeft 's-Gravenzande op feestelijke wijze het zilveren burge-meesterschap gevierd van Mr. P. Brunt Jzn. Door de schooljeugd werd hem voor het Gemeentehuis een aubade gebracht, die bij de gemeentenaren over-groote belangstelling trok. In den inzet een der laatste portretten van den ge-zienzen magistraat.

's-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Adm.: Stationsweg 95, Tel. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 cent; per kwartaal f 1.625, per post f 1.75; voor Ned.-Indië f 7.— per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. — Losse nrs. 15 cent. — Voor advertentiën wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (Uitk. f 30.— tot f 2000.—).

OPLAGE 50.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor Oplagecontrole, Amsterdam.